-: కృతి :-

ఈ నాటకం రచించిన వెంటనే వెంకటేశ్వరరావు తీసుకు వెళ్లాడు. ప్రదర్శించాడు. "నటరాజ" నిపించుకున్నాడు. తర్వాత తెలిసిందాతని అంతర్యం. "నాబాబు" అతని కుమారుని జ్ఞప్తికి తెస్తోందట. ప్రతి ప్రదర్శనంలోనూ.

ఆ పసివాని స్మృతి చిహ్నంగా "ఈకృతి" నర్పిస్తున్నాను.

తద్వారా

సదా తండ్రి హృదయంలో మెదిలే

"అనిర్వచనీయానురాగానుభూతికి" కూడా

——:o:——

-: పాత్రలు :-	: లలిత కళా సమితి వారి నటవర్గం :
1. శ్రీనివాసం	కె. వెంకటేశ్వరరావు
2. చైతన్యం	యం. వి. చలపతిరావు
3. బాబు (1)	యం చంద్రశేఖరరావు
4. బాబు (2)	పి. శ్రీరామమూర్తి
5. సర్వయ్య	డి. జగన్నాథరావు
6. ఇనస్పెక్టరు	ఎ. కృష్ణమూర్తి
7. పోలీసు	ఎ. వెంకటరావు
8. రాధ	ఆర్. ఉషాబాల

——:o:——

స్వవిషయం—

ఇది గంగాధరరావు నాటికా నాటకాల్లో ప్రచురింపబడిన మూడవది. వెంటవెంటనే యితర నాటికలు నాటకాలూ ప్రచురిస్తాం. ఇప్పటికి యీ ప్రచురణలు ప్రారంభమయి [ప్రథమ ప్రచురణ 1-3-54] 8 నెలలయినది. ఈ మాదిరిగానే 8 నెలల కొకసారి, లేక యింకా త్వరగానూ, మాకళావని గంగాధరరావు అన్ని నాటకాలు ప్రచురింపదలంచింది. అచ్చు పుస్తకం అమ్ముడుపోదని ప్రతీతిగల మన దేశంలో యింత త్వరగా మేముప్రచురించ గల్గుతున్నామంటే అదిఆంధ్ర ప్రజకు గంగాధరరావుమీదవున్న అభిమానమేననాలి. అందుకు మేమూ, గంగాధరరావు దేశానికీ కృతజ్ఞులం. వెనుకటి ఆదరాభిమానాలే ముందుకూడా అర్థిస్తున్నాం.

నాటికలు ఎక్కువమంది చదవటానికి కొనరు. ప్రదర్శించటానికే కొంటారు. ఇంతవరకూ గంగాధరరావు పుస్తకాలు ఎక్కువగా ప్రదర్శకులే కొన్నారు. దాదాపు ప్రచురించబడ్డ నాటకాలకు యింతవరకూ 700 లకు మించి అనుమతులివ్వటం జరిగింది. ఇవ్వి బెంగుళూరు నుంచి శ్రీకాకుళం వరకునూ, హైదరాబాదు నుంచి రాయలసీమ వరకు కూడా వ్యాపించి వున్నాయి. ఈ సందర్భములో వివిధ ప్రాంతాలలో విజయవంతంగా ప్రదర్శనలు నిర్వహిస్తున్న కళాకారులకూ, కళాసంస్థలకూ మా అభినందనాలు.

ఇట్లు

కళావని

రాధాకృష్ణ   ఎన్‌లార్జిమెంటు   రంభా రావణాసురుల బొమ్మలు
కుర్చీ
టేబుల్   కుర్చీ
పడకకుర్చీ   మంచం
బయటికిదోవ   లోపలికిదోవ
గ్లాసు
గ్లాసులు
కిటికీ

పడక కుర్చీ, మంచం ప్రారంభంలో వుండవు. వాటి ప్రదేశం గుర్తించబడింది. ఇదిగాక ప్రారంభములో యింటినిండా చిత్తుకాగితాలు చెల్లాచెదరుగా పడేసివుంటాయి.

-: ప్రదర్శనకు కావలసిన పరికరాలు :-

(1) కుడివైపున వుంచాల్సిన సామగ్రి :-
పూల Vase, 1 పూలగుత్తి 1,3 కాఫీలు, పట్టెమంచం దాని మీదకు దిండ్లు వగైరా; మంచినీళ్ళగ్లాసు.

(2) ఎడమవైపున :- చీరపాకెట్; పెట్టె; Bedding.

(3) పాత్రధారులతో :- శ్రీనివాసం జేబులో పర్సు పర్సులో 15 రూ॥లు. చిన్న చొక్కా. లాగు.
బాబు (1) కోటు; కోటులో ½ రూ॥లు
బాబు (2) జేబులో వుత్తరాలు.

నా బా బు

ఒక సామాన్య గృహంలో వకసావిడి. కుడివైపు ద్వారం బయటికి దోవ. ఎడమవైపు ద్వారం లోపల గదులకి దోవ. గదివెనక గోడకి కుడివైపున వక రాధాకృష్ణుల బొమ్మ మధ్యలో వకస్త్రీచిత్రం, (పెద్ద enlaargement) ఎడమవైపున వక రంభా రావణాసురుల బొమ్మలుంటాయి. ఈ బొమ్మకి క్రింద కాస్త కుడివైపుకి వక చిన్న టేబుల్ వుంటుంది దానిమీద వకపాత Table cloth వుంది. టేబుల్ ప్రక్కగా వక చిన్న కుర్చీవుంది. రాధాకృష్ణుల బొమ్మకింద భూమిమీద వకకంచు గ్లాసు పడవేసివుంది. రంగానికి ముందు కుడివైపున మరో చిన్న stool వేసివుంది. దానిమీద వకత్రోమని కంచుగ్లాసు. దానికుడివైపున మరోగ్లాసు క్రింద పడవేశివున్నది. గది నిండా పాతకాగితాలు చెల్లాచెదరుగా పడవేసివున్నై. తెరే ఎత్తగానే శ్రీనివాసం వక మధ్య వయస్కుడు-దాదాపు 45 సంllల వాడు, రంగాన్నంతా కలియచూస్తూ ఏదో దిగులుగా తిరుగుతూ కనిపిస్తాడు. జుబ్బా, పంచధరించివున్నాడు. క్రింద పడవేసివున్న కాగితాలు ఏరుతూ టేబుల్ దాకా వెళ్ళాడు. ఆ Table ను పరకాయించి చూసి, విసుక్కుని "రాధా. . . రాధా . . . ఇట్లా రా వక్కసారి" అంటాడు.

(రాధ వచ్చింది చేతిలో వక గుడ్డ పుచ్చుకుని)

శ్రీనివాసం:- (వెనకవున్న Table cloth మొ॥ నవి చూపిస్తూ)
ఇవన్నీ యింకా తియ్యలేదేం. తీసెయ్యి.

(రాధ ఆ Table cloth తీస్తుండగా)

ఆ? ఆ. దీని మీద ఆగళ్ళ Table cloth వెయ్యి- యీ Table మీద. ఆ-చూడూ-కాఫీ filter వేశావా-లేదా? వేశావ్గా - (రాధతలవూపగా నవ్వి) వేశావుగదా చూడూ - కాఫీ యిప్పుడే కలపకు. వాడు వచ్చిన తర్వాత కలపచ్చు. ఇంకా అరగంటసేపు వుందిలే. అరగంట! చాలాసేపుఉంది.

(ఏదో ఆలోచనలో మునిగి తెప్పరిల్లి)

ఆ., యీలోపున ఆ మధ్య గదీ - వెనక గది కూడా సర్దు ఘో...ఆ... వేణ్ణీళ్ళు కాగేయా?

(రాధ '.ఆ..' అని తలవూపుతుంది)

ఆ! సరే!ఘో! ఆTable cloth తెచ్చియిచ్చి వెళ్ళుత్వరగా.

(రాధ లోపలికి వెళ్ళింది)

[శ్రీనివాసం మధ్యకొచ్చి (గోడదగ్గరికి) మధ్యలో పైగావున్న enlargement చూసి నిట్టూర్చుతూ నుంచున్నాడు ఇంతలో చైతన్యం-అతని యీడువాడే బయటనుంచి వచ్చి శ్రీనివాసం వెనగ్గా నుంచుంటాడు. శ్రీనివాసం యితన్నిచూడ కుండా లోపలికి వెళ్ళిపోతాడు. చైతన్యం వెనక కుర్చీలో కూర్చుంటాడు. శ్రీనివాసం వక పడకకుర్చీతోవచ్చి stage Rt. side కి సరాసరి వెళ్ళి అక్కడవేస్తాడు, పడకకుర్చీ అడ్డంగా

వుండటంవల్ల చైతన్యాన్ని చూడలేదు. అక్కడనుంచి ముందుకి నడిచి ముందున్న బల్లమీద గ్లాసు తీసి చూసి) రాధా ఇది తోముకుండా యిక్కడేవుంచావేం?

(రాధ వస్తుంది)

ఇట్లానల్లగా అసహ్యంగావుంటే బాగుంటుందా చెప్పూ. వాడిల్లాంటివి ఇంట్లోవుంటే అసహ్యించుకోడూ? వాడూ మనలాగానే అనుకున్నావా యేం? ఇంద. తోముకురా

(గ్లాసు రాధకివ్వగా తీసుకు వెళ్ళిపోయింది)
(అ Table వెనగ్గావున్న మరోగ్లాసుచూసి)

సరే; ఇక్కడొకటివుంది. (అంటూ అది తీసుకుని లోపలికి వెళతాడు. చైతన్యం వెనక గోడదగ్గర వడవేసివున్న వకగ్లాసు తీసుకవచ్చి ముందుStool మీదపెట్టి వెనక్కి వెళ్ళి నుంచుంటాడు శ్రీనివాసం వక Table cloth తోవచ్చి ముందు Stool మీదగ్లాసుచూసి తెల్లబోయి,తనుతెచ్చినflower Vase Stool మీద పెట్టి ఆగ్లాసు తీసుకుని లోపలికిపోతాడు. చైతన్యం flower vase తీసి వెనక table మీద పెట్టి, తను వెనక్కివెళ్ళి వుంటాడు. మళ్ళీ శ్రీనివాసంవచ్చి ముందు Stool మీద Vase లేకపోవటంచూచి తెల్లబోయి తలగోక్కుని Table cloth తీసుకుని వెనక Table దగ్గరికెళతాడు. చైతన్యం శ్రీనివాసం వెనగ్గా తిరిగి తప్పుకుంటాడు. శ్రీనివాసం అక్కడ flower Vase వుండటంచూచి ఆశ్చర్యపోతాడు. అక్కడ Table మీద cloth వేసి, Vase దానిమీదవుంచి అంతా బాగుందన్ని సంతృప్తిపడుతూ తనచుట్టూ తానుతిరుగుతూ గది

అంతా కలియచూస్తాడు. చైతన్యం అతని వెనకే తిరుగుతూ కనబడకుండా తప్పించుకుంటుంటాడు.]

శ్రీనివాసం:- (తిరుగుతూ) ఆ. ఆ. అంతా బాగుంది.

(అని తనలోతాను నవ్వుకుంటాడు రాధ తిరిగివస్తుంది)

Decoction తయారయిందా? ముందే కలపకు. వాడు రాంగానే కలిపి యిస్తూగాని- ఆ. చూడూ. ఆమధ్య గదిలో పట్టెమంచం తెచ్చివెయ్యి.

(రాధ చైతన్యంవంక సౌజ్ఞచేస్తూ మాట్లాడబోయింది కాని ... అది తననే అనుకుని...)

శ్రీనివాసం:- నువ్వు మాట్లాడకు. మంచం మధ్య గదిలోనే వెయ్యి. మరేం ఫర్వాలేదు. (మళ్ళీ మాట్లాడబోగా) నేనంతా ఆలోచించాగా. అక్కడే వెయ్యి. వెళ్ళు. (వెళ్ళబోగా) ఆ వేరే పెరుగు పోయించుకున్నావా! ఆ? (రాధ పోయించుకున్నానని తలవూపుతుంది) అహా అయితే ఆ కాఫీ కుంపటిమీద వేరే అత్తెసరు వేసి వుంచు. వాడు ఎప్పుడు భోంచేసాస్తాడో ఏమో- ఎందుకైనా మంచిది ...... ఊ? ఊ. పో! త్వరగా పో! వచ్చేస్తాడు. ఇంకొక్క 20 నిమిషాల్లో వచ్చేస్తాడు- 20 నిమిషాల్లో... [రాధ వెళ్ళింది తర్వాత తన జేబులోంచి వక మూడేళ్ళ పిల్లవాడి లాగూచొక్కా తీసిచూసుకుంటాడు. గుండెలకద్దుకుంటాడు. అది జాగ్రత్తగా మడిచి బల్లమీద పెట్టబోతాడు- వేరేవైపు చూస్తూ, పర

ధ్యానంగా. చైతన్యం చెయ్యిచాచి దాన్ని అందిపుచ్చుకుంటాడు. అయినా అదిగమనించకుండా శ్రీనివాసం ఏదోజ్ఞాపకమువచ్చి లోపలికి పోతాడు.]

(కాసేపటికి రాధ వస్తుంది)

రాధ:- మిమ్మల్నింకా చూసినట్టు లేదే!!

చై:- లేదు. ఎక్కడో మతి తాకట్టు పెట్టినట్టున్నాడు

రాధ:- ఏమో. పొద్దుట్నించీ అల్లాగే వున్నారు. ఆ. నిన్న గూడా అల్లాగే వున్నట్లున్నారు - అహ కాదండీ మొన్న-అసలు మొదలు.

చై:- కాదులే! అటు మొన్నకూడా యిల్లాగే వున్నాడు.

రాధ:- అయితే ఏమో. పొద్దుట్నించీ యిల్లు సర్దటమే సరిపోయింది. ఈ రైలుకి ఎవరోవస్తారట. చాలా గొప్ప వారులావుంది. అందుకని యిల్లంతా శుభ్రంగా వుంచాలట.

చై:- నాకేం చెప్పలేదే! సాధారణంగా నాతో ఏదీ చెప్పకుండావుండడు.

(లోపల్నించి "రాధా రాధా" అని శ్రీనివాసం పిలుస్తాడు)

రాధ:- పిలుస్తున్నారు, వస్తా (వెళ్తుంది)

చైతన్యం కాసేపాగి ...వకనారి లోపలికి చూస్తాడు.

పుష్పాలు పట్టుకు వస్తున్న శ్రీనివాసాన్ని చూసి Vase తన నెత్తిన పెట్టుకుని మధ్యలోకూచ్చుంటాడు. శ్రీనివాసంవచ్చి ఆ Vase లో పూలగుత్తులు పెట్టి పైకిచూస్తూ (గదిఅంతా) బాగానేవుంది యిప్పుడు, (ముందున్న స్టూలు దగ్గర కెళ్ళి) ఇదియిక్కడెందుకూ? అక్కర్లేదు. (అని తీసి వెనక్కు పెడతాడు. యీలోగా చైతన్యంలేచిVase Table మీద పెట్టి తప్పుగుంటాడు. శ్రీనివాసం వెనక Table దగ్గరకెళ్ళి Vase చూసి అనుమానిస్తాడు Vase చేతిలోకితీసుకుని "ఇదినేనిక్కడ పెట్టానా? అని అను మానిస్తుండగా చైతన్యం దగ్గరకొచ్చి చెయ్యి చాపు తాడు అతని చేతిలో పరధ్యానంగా పెట్టి) "ఇది నేనిక్కడ పెట్టానా (అని గొణుగుతూ కాస్త తిరిగి, చైతన్యాన్ని చూసి) నువ్వెప్పుడు వచ్చావ్?

చై:- వచ్చిచాలాసేపయిందిలే. కాని ఏమిటిది యింత పర ధ్యానంలో వూరేగుతున్నావ్.

శ్రీ:- (కాని యింకా పరధ్యానంలోనే) ఏమిటీఅంటావ్?

చై:- సరిగా నావంకచూడు. నేకనిపిస్తున్నానా?

శ్రీ:- (దిక్కులు చూస్తూ) ఊఁ?

చై:- (నిరాశగా) పోనీరె... నామాటలన్నా వినిపిస్తున్నాయా?

శ్రీ:- ఆ?

చై:- (నిరాశగా) బాగానే వుంది.

శ్రీ:- ఆ. ఆ. (నవ్వి) బాగుందికాదూ యీగది యిల్లా వుంటే

చై:- (విసుగ్గా) బాగానే వుందయ్యా, మహాశయా, కాస్త యీలోకంలోకివచ్చి మాట్లాడు.

శ్రీ:- వస్తా వస్తా (పరధ్యానంగానే) వాడొచ్చేవేళఅయింది ఇంకో 10 నిమిషాల్లో వాడొచ్చేస్తాడు.

చై:- ఎవరూ వచ్చేది?

శ్రీ:- మావాడు... (ధ్యానంలోకొచ్చి) అరరే! చెప్పేశానే!

చై:- సర్లే. ఏం చెప్పందే.

శ్రీ:- వాడొస్తాడని చెప్పలే?

చై:- కాని వాడెవరని?

శ్రీ:- అవును. వాడెవరో చెప్పలే. అవును, చెప్పలే. ముంద చెప్పకుండా వక్కసారి .. నీకు - విస్మయం కలిగేట్ల చెయ్యాలని చెప్పలే. కాని నువ్వప్పుడే వచ్చావేం నిన్ను 11 గం॥లకి రమ్మని కబురుచేశాగా.

చై:- కాని రోజూ యిప్పుడే రావటం అలవాటు కాదూ? అందుకని వేళకాంగానే కాళ్ళు ప్రయాణం కట్టాయి ఇంతకూ యీ హడావుడి యెందుకోచెప్పావుకాదు.

శ్రీ:- అదోపెద్ద కథలే. నీకు తెలియదు-కానీ, నాకు వకప్పుడు వక పెళ్ళాంవుండేది.

చై:- అలాగా! పెళ్ళిచేసుకున్న పెళ్ళామేనా!

శ్రీ:- ఆ. అదిగో. (మధ్య Enlargement చూపించి) ఆమెదే ఆచిత్రం. వక కొడుకుకూడా పుట్టాడు. వాడూ...

చై :- ఆ. ఆ. పండులాగుండేవాడు కాదూ?

శ్రీ:- అవును. నీకెలా తెలుసు.

చై:- తండ్రికి తనకొడుకు పండులాగే వుంటాడెప్పుడూ.

శ్రీ:- కాని వీడు నిజంగా పండులాగేవుండేవాడు. ఆ పసి గుడ్డును చూసుకొని మురుస్తూ మూడేళ్ళు గడిపాం.

చై:- మూడేళ్ళా! అయితే ఏదోవకటి జరిగివుంటుందప్పుడు,

శ్రీ:- జరిగింది. మామురిపెం ముక్కలయింది. ఆనందం అణ గారిపోయింది. నాభార్య నన్నువీడి పోయింది.

చై :- ఆ!!

శ్రీ:- (Pause) ఆ. Hospital లో 10 రోజులు బాధపడింది. నేనారోజున చూడటానికి వెళ్ళాను. చూశాను-కలకల లాడే మొహం కళావిహీనంగా -నలి వెచ్చని చేతులు మంచుగడ్డలాగ... ఆమెవెళ్ళిపోయింది. నాకు నాపసి వాణ్ణి... వొదలి, నేను మనసు మొరడుసుకుని బ్రతి కుండాల్సి వచ్చింది. ఆపిల్లవాడికోసం, చిగురించని ఆ మొలకకోసం... బ్రతికేవున్నాను. నాకోసంకాకపోయినా.

చై :- మరీ... ఆకుర్రవాడేడీ?

శ్రీ:- పెంచమని వక వృద్ధురాలి చేతిలోవుంచి నేనీవూరువచ్చే ను. వాళ్ళిద్దరి పోషణభారం నేనేవహించాను. ఒక యేడాది జరిగిందో లేదో-అకస్మాత్తుగా వక నెల నేపంపిన మనీఆర్డరు తిరిగి వచ్చేసింది రెక్కలు గట్టుకు ఎగిరిపోయాను. ఆ

వూరికి. వూరుకలియ వెతికాను. ఆపిల్లవాడెక్కడో తప్పి
పోయాడట. ఎంత వెతికినా ప్రయోజనం లేకపోయింది

చై- అయితే యింతకూ ......!!!

శ్రీ:- 15 ఏళ్ళయిన తర్వాత, రెండురోజులక్రిందట. మొన్న
తెల్సింది. నాఎడ్రెసు ఎల్లాగో కనుక్కొని వక అనాథ
శరణాలయంవాళ్ళు వ్రాశారు. మావాడక్కడున్నా
డనీ. చదువుకుంటున్నాడనీ ... ... యివ్వాళ
యిక్కడికి వస్తున్నాడనీ- యిప్పుడే- యీ బండికే...
(జేబులోంచి చొక్కాలాగూ తీసిచూస్తూ) ఈ వయ
స్సులోచూశాను. తిరిగి యిప్పుడు చూస్తున్నాను.ఆనాటి
పసివాడు- యీనాడు నవయువకుడు. నాజీవితంలో
విదియ చంద్రుడు. ఏమిటీ ఆలోచిస్తున్నావ్?

చై:- అహా, ఏంలేదు.

శ్రీ:- ఇప్పుడు నాకు నిజంగా జీవించాలనే వుంది.
నాకోసంగాదు. వాడికోసం. ఆ వేళ్ళు పాతు కోని
చిన్ని మొలకకోసం.

చై:- శ్రీనివాసం.

శ్రీ:- నిరాశతో ఎప్పుడూ? - ఎప్పుడు యీదేహం రాలి
పోతుందా అనే ఆలోచించేవాడిని ...
ఇందుకేగాబోలు బ్రతికివున్నాను. ఇప్పుడు జీవించాలి
జీవించితీరాలి. నాకోసం కాకపోయినా- వాడికోసం.
వాడిభవిష్యత్తుకోసం. ... చైతన్యం (ఉద్రేకంతో)
నేనింకొక్క పదేళ్ళు జీవించగలనంటావా?

చై:- జీవిస్తావ్. (వేళాకోళంగా) నేవద్దంటేమూన్నావ్ గనక!

శ్రీ:- అయితే ఫర్వాలేదు 10 యేళ్ళలో ఎంతైనా చెయ్య గలను.

చై:- చెయ్యగలవ్. కాని యేం చేద్దామని?

శ్రీ:- మావాడికి చదువు చెప్పించి పెద్ద వుద్యోగస్థుణ్ణి చేస్తాను. వాడికుటుంబం మూడుపువ్వులూ ఆరు కాయ లుగా జీవితాన్ని గడిపేట్టుగా ఆస్తి సేకరించి సమ కూర్చి పెడతాను. ఏం? బాగుండదూ?

చై:- బాగానేవుంటుంది. కాని ... వాడి రాత బాగుంటే

శ్రీ:- (కోపంగా) చైతన్యం ... ... శుభం పలకమంటే ఎవడో యేదో కూశాట్ట.

చై:- ఏం, కోపంవచ్చిందా! వస్తే వంటికి మంచిదేలే. నేననేదీ యేంలేదు. మీవాడు వరిల్లాలనే నా కోరి కానూ, కాని యీకాలాన్నిబట్టి... కురవాళ్ళూ...

శ్రీ:- నాకురవాడూ అందరిలాగా యెప్పుడూ అవడు నాపిల్లవాడు - నాపిల్లవాడే

చై:- ఇప్పటికి నాకర్థం అయింది.

శ్రీ:- ఏమర్థమయింది?

చై:- నీకుమతి యింతవరకూ పోకుండావుంటే - ఇకత్వరగా పోతుందని.

చై:- జీవిస్తావ్. (వేళాకోళంగా) నేవద్దంటేమాన్తావ్ గనక!

శ్రీ:- అయితే ఫర్వాలేదు 10 యేళ్ళలో ఎంతైనా చెయ్యగలను.

చై:- చెయ్యగలన్, కాని యేం చేద్దామని?

శ్రీ:- మావాడికి చదువు చెప్పించి పెద్ద వుద్యోగస్తుణ్ణి చేస్తాను. వాడికుటుంబం మూడుపువ్వులూ ఆరు కాయలుగా జీవితాన్ని గడిపేట్టుగా ఆస్తి సేకరించి సమకూర్చి పెడతాను. ఏం? బాగుండదూ?

చై:- బాగానేవుంటుంది. కాని ... వాడి రాత బాగుంటే

శ్రీ:- (కోపంగా) చైతన్యం ... ... శుభం పలకమంటే ఎవడో యేదోకూశాట్ట.

చై:- ఏం, కోపంవచ్చిందా! వస్తే వంటికి మంచిదేలే. నేననేదీ యేంలేదు. మీవాడు వరిల్లాలనే నా కోరి కానూ, కాని యీకాలాన్నిబట్టి... కుర్రివాళ్ళూ...

శ్రీ:- నాకుర్రివాడూ అందరిలాగా యెప్పుడూ అవడు నాపిల్లవాడు - నాపిల్లవాడే

చై:- ఇప్పటికి నాకర్థం అయింది.

శ్రీ:- ఏమర్థమయింది?

చై:- నీకుమతి యింతవరకూ పోకుండావుంటే - ఇకత్వరగా పోతుందని.

శ్రీ:- కాని నాకివ్వాళ వున్నట్టు ఎన్నడూ లేదు. ఆనందం అంటే యేమిటో అర్థమవుతోంది. ముందు చూపుతో సంతోషం వెనక చూపుతో విచారం, రెండూ కలిసి నా హృదయం బరువెక్కి పోతూంది. నిజమే. సంతోషంలో మతి పోవచ్చు. నువ్వు దగ్గరుండి పోకుండా చూడు. (రాధ వస్తుంది)

రాధ:- Decoction తయారయింది మీకు కాఫీ కలిపి పట్టుకు రమ్మంటారా—

శ్రీ:- వాడింకా రాందే!

చై:- పోనీ – నేను వచ్చాగా (నవ్వుతారు)

శ్రీ:- (నవ్వి) పట్టుకు రాపోనీ. (రాధ వెళ్ళబోగా) అంతా కలిపేశేవ్ సుమా: మాయిద్దరికే కలుపు. ఆ. ఆ. నువ్వుకూడా తాగు. (వెళ్ళబోగా) ఆ. రాధా నిన్న కొన్న కొత్తబట్టలు కట్టుకోలేదేం?

(రాధ తలవంచుకు వెళ్ళిపోతుంది.)

కట్టుకో-కట్టుకో...(రాధవంకే చూస్తూ) పాపం నన్నింత వరకూ తల్లి పిల్లని సాకినట్లు సాకింది. దాసీపిల్లయినా నా కూతురిలాగ ప్రవర్తించింది. ఎవర్నో వకర్ని చూపిస్తాడా భగవంతుడు.

చై:- మరే. అల్లాగేగా- నువ్వీ వూరు రాంగానే నన్నూ చూపించాడా భగవంతుడు- రోడ్డుమీద-

శ్రీ:- దీనికి మంచివాణ్ణిచూసి పెళ్లి చెయ్యాలి. కాస్త డబ్బు ఖర్చయినా సరే.

("అయ్యా" అంటూ బయటనుంచి సర్వయ్య వస్తాడు)

శ్రీ:- ఎవరది? (చూశి) సర్వయ్యా!వచ్చావ్. రా. నీకోసం కబురు చెయ్యాలనుకుంటున్నా న్లే.

స:- అహ్హాహ్హా (నవ్వి) మాపిల్లదీ . . . వచ్చిందాండి?

శ్రీ:- రాధేనా!

స:- అదేకదండీ ... ఏరే ఎవరున్నారు?

శ్రీ:- ఇప్పుడేం! పొద్దున్నే వచ్చింది.

సర్వ:- వచ్చిందాండీ— మరి ఏవన్నా చెప్పిందాండీ—

శ్రీ:- ఏం చెప్పలేదే.

సర్వ:- మర్చిపోయింది కావాల. పిచ్చిమా లోకం. అయ్యగోర్నడిగి రెండురూపాయలు ఎత్తుకరాయే అని నోరు కాయగాచెట్టు చెప్పా.

శ్రీ:- అహా: చెప్పలేదే.

చై:- చెప్పవద్దనుకుందేమొ.

శ్రీ:- ఏం అలా అన్నావ్.

చై:- అలా ఎందుకన్నా నంటావా— సర్వయ్యా ఎందుకా 2 రూ॥ లు?

స:- అదేమిటండీ! డబ్బెందుకని అడుగుతారూ?

చై:- డబ్బు అవసరం చాలా వాటికుంటుంది. కాని యీ రెండు రూ॥లూ ఎందుకని? తాగటానా?

సర్వ:- రామ రామ!! అదినేనెప్పుడూ ఎరగనండీ.

చై:- మరి ఎందుకూ! వెచ్చానికా, గుడ్డలకా, ముండలకా?

స:- ఏదో నాశిరకపోళ్ళం బాబూ, మీరు నిలవేసి అడిగితే ఎట్లా సావటం!

శ్రీ:- సర్లే, సర్వయ్యా సాయంకాలం చూద్దాంగానీ, నువ్వీ పూటల్లా యిక్కడేవుండు. మా అబ్బాయి వస్తున్నాడు. కాస్త పైపని కుంటావ్.

సర్వ:- అబ్బాయిగారండీ! ఎప్పుడు పుట్టారండీ!

శ్రీ:- అదో పెద్దగాథ. నువ్వెరగవ్ లే. ఇప్పుడే యీబండికే వస్తాడు. నువ్వు వుండు.

స:- చిత్తం బాబయ్యా, మీపాదాలకాడ — యీగుమ్మం దగ్గరే కూకుంటా, కేకెయ్యండి—లగెత్తుకువత్తా

(సర్వయ్య వెళ్ళంగానే రాథవస్తుంది— కాఫీ కప్పులతో)

రాథ:- ఆ వెళ్ళేది మానాన్న కదండీ?

శ్రీ:- ఆ.

రాథ:- రెండు రూపాయలు అడిగాడా?

శ్రీ:- అడిగాడు.

రాధ:- ఇవ్వకండి.

శ్రీ:- ఏం?

రాధ:- ఏం లేదు.

శ్రీ:- సరేలే గానీ నువ్వింకా యిలాగే వున్నావేం-
ఆకొత్త బట్టలు కట్టుకోకుండా.

రాధ:- అవ్వి ... లేవు

శ్రీ:- ఏం లేవూ?... నిన్న నేకొన్నవి ... లేవూ.

రాధ:- అవ్వే...లేవు.

శ్రీ:- ఏం? ఎందుకు లేవూ?

రాధ:- మానాన్న వుంచుకున్న దాని కూతురికి వెళ్ళాయి

శ్రీ:- (తెల్లబోయి) ఆ?

రాధ:- నిన్న రాత్రి నన్నేడిపించి, అవ్విలాక్కుని, దాని కిచ్చాడు.

చె:- }
శ్రీ:- } ఓరి, వెధవ!!!

రాధ:- ఆ రెండు రూ॥లు అడిగితే యివ్వకండి. దాంతో వాళ్లు ముగ్గురూ సినిమాకి వెళతారు- రేపు పొద్దున్న తిండికి లేక పోయినా.

శ్రీ:- సర్లే. (రాధ వెళ్లి పోతుంది)

శ్రీ:- టైము అయినట్లుందే.

చై:- అయింది. ఇంకో 5 ని॥లు వోపికపట్టు.

శ్రీ:- స్టేషన్ నించి యిక్కడికి రావటానికి 5ని॥లు కావాలా?

చై:- విమానంమీద వస్తే అక్కర్లేకాని బండిమీదయితే కావాలి.

శ్రీ:- అవే వోరకంవిమానాలు మనదేశంలోకూడా వస్తే బాగుండును.

చై:- వచ్చేవే! మీ అబ్బాయి యివ్వాళ వస్తాడని తెలిస్తే

శ్రీ:- తెలుసుకో అక్కర్లే— (నవ్వి) ఊరోగా నువ్విక్కడ వుండి ఏం చేస్తావ్! రాధకి వక చీర కొనుక్కు వస్తావా-పోనీ.

చై:- తెస్తాను: ఏం చేస్తానూ యిక్కడ. వచ్చేది మీ అబ్బాయిగాని- మా అమ్మాయి కాదుగా.

శ్రీ: ఆ...పట్రా (డబ్బుతీసియిచ్చి) కాస్త మంచిదే పట్రా: కట్టుకుంటుంది-ఇంతలో ఏంపోయింది.

(చైతన్యం డబ్బు తీసుకు పోతాడు)

(శ్రీనివాసం ఏదో ఆలోచిస్తూ కాసేపాగి——)

శ్రీ:- రాధా (రాధ వస్తుంది)

రా:- ఎందుకండి?

శ్రీ:- 18 యేళ్ళ కిందటివాడూ... ఎంత యెత్తువుంటాడంటావ్

రా:- (చేత్తో తన యెత్తుచూపిస్తూ) ఇంతవుంటాడు.

శ్రీ:- అంతేనా?

రాధ:- (చెయ్యి బాగాపైకియెత్తి) ఇంతావుండవచ్చు.

శ్రీ:- అంత!! వుంటాడంటావా

రాధ:- ఏమో!

శ్రీ:- ఉన్నావుండవచ్చులే వాళ్లమ్మ బాగా పొడుగేనని జ్ఞాపకం, నామీద ఓగుప్పెడు వుండేదేమొ. వీడూ బాగానే ఎదిగి వుంటాడు - యీ చొక్కా చాల కుండా (అని తన దగ్గరున్న చొక్కాలాగు తీసి చూసుకుంటాడు.)

ఇంతవరకూ నాజన్మ వృధాయేననుకునే వాణ్ణి, రాధా; కాని అనుకోకుండా అదృష్టం కలిసివచ్చింది. అంధ కారంలో ఆశాకిరణం కనిపించింది. ఇకచూడు, Bank లో 5 వేలున్నాయి. వాడి చదువుకి అదిచాలు. పోతే 5. 6 యేళ్లలో 20, 30, వేలు సంపాదించలేనూ? కిష్టయ్య యేడాదిలో లక్ష సంపాదించాడు. లక్ష!! Black market లో. నేను 4-5 యేళ్లలో సంపాదించ లేనూ? చూడూ? 4-5 యేళ్ల వరకూ Black market వుండదూ? ఉంటుందా వుండదా? మాట్లాడవేం?

రాధ:- నాకేం తెలుసునండీ.

శ్రీ:- ఆ... ఈమాత్రం తెలియదూ.

రాధ:- తెలియదు — కానీ — Black market చెయ్యటం తప్పుగాదండీ?

శ్రీ:- కాదు. ఎవరన్నారు తప్పని?

రాధ:- మీరే అన్నారొకసారి.

శ్రీ:- అదివేరు. సొంతానికి చేస్తేతప్పు. కాని నేను నాకోసం చేశానా- వాడికోసంగాని - నేబాగా సంపాదించక పోతే వాడు కష్టపడిపోడూ- తల్లీ తండ్రీలేని భికారి లాగ వాడు అవస్థ పడుతుంటే - నేనుండీ- చూస్తూ వూరుకోనా? నీకు తెలియదు రాధా; వాడు దరిద్రం అనుభవించలేదు.

రాధ:- మీకెల్లా తెలుసునండీ?

శ్రీ:- ఎల్లాతెలుసు!! మావాడు - మాఅబ్బాయి సంగతి నాకు తెలియదూ?

రాధ:- అహా! మీరు ఎప్పుడూ చూడలేదుగదండీ?

శ్రీ:- చూడలేదు; చూడలేదు; నిజమే. కాని యీ 15 యేళ్లనుబట్టీ యేరోజు వాడుజ్ఞాపకం రాకుండావున్నాడు ఏరోజు కలలోరాకుండావున్నాడు. ఏరోజు కళ్లలో ఆడకుండా వున్నాడు. నాకళ్ళ యెదట పెరగలేదు గాని- నాకళ్ళల్లోనే పెరిగాడుగా-ఆ... ఇంతవుంటాడు.

సరిగ్గా వాళ్ళమ్మ కళ్లే, నవ్వితే సరిగ్గా వాళ్ల మ్మే కా స్త గడ్డంలో తేడా, పిచ్చివెధవ, తల్లీ తండ్రీ తెలియకుండా ఎల్లాగడిపాడో- 15 యేళ్లు

(కళ్ల నీళ్లు పెట్టుకుంటాడు)

రాధ:- (ఖంగారుపడుతూ) ఇదేమిటండీ,

శ్రీ:- ఈభాష నీకర్థం అవుటంలే, అర్థం కాదులే, నీకూ కడుపుపండి వక కుర్రవాడు పుడితే — వాడూ ఇలాగే...(ఆవేశంతో) అహాహా! వద్దు, వద్దు ఈకడుపు కోత పగవాడికైనా వద్దు, వద్దు- రాధా-వద్దు.

రాధ:- (ఆదుర్దాగా) ఏమిటండీ-ఏమిటండీయిదీ

శ్రీ:- (తెప్పరిల్లి) ఏంలేదు, ఏంలేదులే,

రాధ:- ఏమిటండీ ఇవ్వాళంతా మీరదోమాదిరిగా వున్నారు

శ్రీ:- ఏంలేదు (తెప్పరిల్లి) ఆ — చూడు, ఆ గదిలో పక్క-వేశావా!

రాధ:- లే- నేనామంచం ఎత్తలేను,

శ్రీ:- అహా! అయితే నేనేవేస్తాలే- ఆగదిలోగాని గాలిబాగా రాదు,

[శ్రీనివాసం వెళ్తాడు. వెనక నే రాధ వెళ్ళబోతుంటే సర్వయ్య బయటనుంచి వచ్చి:-)

స:- రాధా,

రాధ:- (ఆగి) ఏం?

స:- నే రెండురూపాయలడిగానని పంతులుగారితో చెప్ప లేదంటగా!

రాధ:- లేదు.

స:- ఏం?

రాధ:- చెప్పగూడదనే చెప్పలే.

స:- ఏమిటే- ఆ మొండితనం.

రాధ:- నాజీతండబ్బులవ్వి. నువ్వు తగలెయ్యటానికి యిస్తా నేమిటి?

స:- అహా! ఇక్కడ పప్పన్నం వంటబట్టినట్టుందే.

రాధ:- ఆ. వంట బట్టింది. ఇకనించీ నాజీతం డబ్బు దమ్మిడీ కూడా యివ్వన్నీకు.

స:- ఎట్టా!!

రా:- అట్టాగే. అదినేకష్టపడి సంపాదించుకున్నడబ్బు. నీకూ, నీ తిరుగుళ్ళకి ఎందుకివ్వాలి?

స:- అయితే... తల్లీ తండ్రి అక్కర్లే?

రాధ:- తల్లీ తండ్రి' అన్నీసరిగ్గా నడుస్తుంటే. నాగుడ్డలు తీసుకెళ్ళి దానికట్టబెట్టడం, నాతండ్రి చెయ్యాల్సిన పనేనా?

స:- పిట్ట కూతట్టిందే, ఇట్టావాగటం మొదలెట్టావంటే కాళ్ళూ చేతులూ కట్టేసి యింటో పడేస్తాను.

రాధ:- (ఆక్షేపణగా) ఆ- పారేస్తావ్. నేనింటికివస్తే, గా

స:- రాకేంచేస్తావ్? ఇక్కడ యిల్లరికముంటావా?

రాధ:- వుంటే వుంటాను. నాపొట్ట వెళ్ళిపోదనే బెంగలేదు'

స:- ఎందుకుంటుందీ "అయ్యగోరికి ఓ అబ్బాయి గోరొస్తు న్నారు. కన్నేసి కరగిస్తే కావల్సిందుండదు" అనేగా నీ దీమా!

రా:- ఛీ! మాట్లాడకు.

స:- 'ఛీ'...తండ్రిని పట్టుకు 'ఛీ' అంటావంటే దిక్కుమా లినదెయ్యమా.

రా:- తండ్రా! తండ్రి అనేమాటలేనాలవ్వి. నాలిక చిల్లడా ల్సిన మాటలు.

స:- ఏమిటే కూశావ్!

(అని కోపంగా చెయ్యెత్తి కొట్టబోయాడు. కాని వెనక చైతన్యం రావటంచూసి ధోరణిమార్చి)

మా అమ్మగా, తల్లివిగా పనిఅవంగానే- యింటికిరా

చై:- (వచ్చి) ఏమిటి సర్వయ్యా- అది?

స:- ఏం లేదండీ. పిల్లని... నామీద అలిగిందీ ... బ్రతి మాల్తున్నా

చై:- (చీరపాకెట్‌యిస్తూ) రాధా! ఈచీర తీసుకెళ్ళి కట్టుకో.

(రాధ తెల్లబోయి-తీసుకు వెళ్తుంది)

స:- అహ్హాహ! ఇం కేం!

చై:- ఆ?... ఏమిటది?

స:- ఏం లేదు బాబూ, అమ్మాయి చీరచూసి- ఆ చీర కడితే బలేసోగ్గా కనిపిస్తుందిగదా- అరొచ్చేటప్పటికీ అనుకున్నా.

చై:- ఏడిశావ్ లే. బైటకూర్చో. చెప్పకుండా వెళ్ళిపోక.

స:- అయ్యోబాబూ: చెప్పకుండా వెళ్తానాండీ, ఆరెండూ చేతిలో పడ్తేగాని వెళ్ళనుగా.

చై:- ఆ 2 రూ॥లా? అవ్వినీకివ్వద్దంది-రాధ

స:- అదంటానికేం లెండి, దరిద్రపు మొహం. కాసేపుంటే అయ్యగారే యిస్తారు. అక్కడేకూకునుంటా.

(అని వెళ్ళి... గబ గబా తిరిగివచ్చి)

ఏదో బండి వొచ్చిందండీ — అబ్బాయిగారు కాబోలు దిగారు.

చై:- ఆ. ఆ. (అని ఖంగారు పడ్తూండగానే బాబూరావు వస్తాడు. వచ్చీవస్తూనే హుషారుగా)

బాబూ:- Hallo Daddy. బలే సంతోషం, చాలా సంతోషంగావుంది, మిమ్మల్ని కల్సుకోవటం.

చై:- నేనూ—

బాబూ:- మీరూ సంతోషిస్తారు. నాకూ తెల్సు నాకొమాత్రం తెలియదా.

చై:- కాని—

బాబూ:- కానీ ఎందుకండీ యింకా. మీరు నాతండ్రి. మీ కొడుకును నేనూ. 15 వీళ్ళయితేమాత్రం ఆపేక్షలు తగ్గుతాయా?

చై:- కాని అసలు సంగతి వినవేం?

బాబూ:- ఇక అన్ని సంగతులూ మర్చిపోండి. పాతసంగతులు విస్మరించి కొత్తవాటికి మార్గం తీద్దాం.

చై:- కానీ- నామాట వినుమరి.

బాబు:- హృదయాలు సంతోషంతో నిండివుండగా యింకా మాటలెందు కండీ మాటలు.

చై:- కానీ... నా హృదయం అంత సంతోషంతో లేదు.

బాబూ:- ఇది నేను అసలు నమ్మను, వినను. ఎట్లావుంటుంది సంతోషంలేకుండా.

చై:- నాకూ సంతోషం అసలు లేకపోలేదు.

బాబూ:- ఆ, అల్లా చెప్పండి.

చై:- కాని నేను నీతండ్రిని కాను.

బాబూ:- కారూ: (తెల్లబోయి) Damit. చెప్పరేం యిందాకణ్ణించి.

చై:- మీనాయన లోపలేదో చేస్తున్నాడు.
(లోపలికి చూస్తూ) శ్రీనివాసం. శ్రీనివాసం.

బాబూ:- అయితేమీరు శ్రీనివాసం కాదన్నమాట.

చై:- అబ్బే: నేనెట్లా అవుతాను. నేనతని స్నేహితుణ్ణి
(శ్రీనివాసం యేదో గుడ్డ చేతిలో పుచ్చుకువస్తాడు.
రాంగానే) మీవాడయ్యా

శ్రీ:- (చేతిలోవున్న గుడ్డ క్రిందపడేసి సంతోషంతో)
మావాడా (Pause) (వెళ్ళి కౌగలించు కుంటాడు),
నువ్వేనా మావాడివి. (మళ్ళీ కౌగలించుకుంటాడు)
రాధా, చైతన్యం — మావాడు. (మళ్ళీ కౌగలిం
చుకుంటాడు) ఏదీ? సరిగ్గాచూడనీ 15 యేళ్ళుగా
కనిపించని వాడిని కళ్ళారా చూడనీ.

చై:.. కాఫీ పెట్టించినట్లున్నావ్. మర్చిపోయావా శ్రీనివాసం.

శ్రీ:- ఆ. మరే. కాఫీ... రాధా ... కాఫీ (లోపలికి తనే
వెళ్తాడు.)

చై:- ఇట్లా కూర్చో అబ్బాయ్. నిన్నేమని పిలుస్తారూ.

బా:- బాబూరావ్.

చై:- ఆ. ఏం చదువుతున్నావ్

బా:- Inter

చై:- బాగుంది.మీనాన్న కలలు కంటున్నాడు నీకోసం.

(శ్రీనివాసం కాఫీ తెచ్చియివ్వగా)

బాబూ:- (తాగుతూ) అబ్బ. రాత్రంతా నిద్రలేదండీ. కళ్ళు తూలిపోతున్నై.

శ్రీ:- పడుకుంటావా: రాధా; ఆ మంచం యిట్లా పట్రా అహ, వద్దులే ... నేనే తెస్తా.

చై:- ఆగదిలోనే వేస్తే బాగుంటుందేమో.

శ్రీ:- నీకు తెలియదు రాధా (తప్పుదిద్దుకుంటూ) ఆ. రాధా అంటా- చైతన్యం అక్కడుంటే సరిగ్గా కనిపించదు. (వెళ్ళి మంచం తెస్తూండగా బయటనుంచి సర్వయ్య వస్తాడు.)

శ్రీ:- అబ్బాయిని చూశావా సర్వయ్యా ఇదిగో. వీడే.

స:- చిత్తం బాబయ్యా; చూశానండీ; అబ్బాయిగోరు వచ్చారు గనక నాకు సెలవిప్పిత్తారేమోనని ...

శ్రీ:- వెళ్తావా: పనుందా? పనుంటే పోయి సాయంకాలం రా.

స:- అట్టాగే వత్తానండి. కాని ఆ రెండు రూ॥ ఇప్పూటే కావాలండి.

శ్రీ:- ఏ రెండూ?

స:- ఇందాకా నేను మనవిసేశాను కాదండీ, ఆ రెండూ దయ సేయించండి.

శ్రీ:- అదా: ఆది రాధ యివ్వద్దన్నది. నేనివ్వను.

స:- అదట్లాగే అంటది లెండీ- పిచ్చిది. అయ్యిత్తేగాని యియ్యాళ పొయ్యిలో పిల్లి లెగదండి,

శ్రీ:- కాదు. ఇవ్వాను. నువ్వుదాన్ని సరిగా చూడటంలేదు. షో! షో! (బాబుతో వేశిన మంచంమీద పక్క-వేశి సర్దుతూ.) రా... బాబు. ఇల్లా పడుకో.

స:- కోపంచెయ్యకండి బాబూ. మీకు కోపంవత్తే నెల్లా బతకటం?

శ్రీ:- అందుకని ఏమంటావ్.

స:- వేరేమంటానండీ - ఆరెండూ యివ్వమంటాను.

శ్రీ:- ఏడిసినట్టుంది. యివ్వను. (బాబుతో) రా బాబూ పడుకో. (సర్వాయ్యతో) ఇక పో. సర్వాయ్యా పో. (బాబూతో) రా బాబూ (సర్వాయ్యతో) నేకుట్టించిన బట్టలు యెవరికో ఇచ్చావటగా. దాన్ని కొట్టావటగా. ఫో, నీకు చస్తేయివ్వను. (బాబుతో) రా బాబూ రా. (సర్వాయ్యతో) పొమ్మని నీక్కాదూ చెప్పటం. (బాబు వచ్చి పడుకోగా) ఇంకోదిండు యివ్వనా. యిదిచాలా.

బాబు:- చాల్లెండి.

స:- ఇవ్వన్నీ మీకు అదే చెప్పిందాండి?

శ్రీ:- ఆ. అదే చెప్పింది. చెప్పదూమరి.

స:- కోపంతో రెండే వేసినమాట నిజమేకానండీ- అంత

మాత్రానికి మీతో చెప్పాలా! ఇంటికిరానియ్యండి.
దాని పని పడతా.

శ్రీ:- అది యింటికేరాదూ, నువ్వెళ్ళు.

స:- ఇంటికేరాక యిక్కడేవుంటుందేమండి.

శ్రీ:- వుంటే వుంటుంది.

స:- అయ్యాగోరోవ్. దణ్ణం పెడతా! దాన్ని వుంచేసుకుని
నన్నూ, నా పిల్లనీ వేరుచెయ్యకండి.

శ్రీ:- ఏడిశావ్ లే. ఆట్టేవాక్క... వెళ్లు.

స:- దాన్ని వదిలి నేనెక్కడికెళతాలెండి... వస్తా.

(వెళతాడు.)

శ్రీ:- బాబూ... బాబు నిద్రపోతున్నాడు.
(కాళ్ళకట్టున యెదురుగా నిలబడి) నిద్రపోతున్నాడు.
ఆనాడు వుయ్యాలల్లోనూ, తల్లి పొత్తిలిలోనూ
ఆదమరచి నిద్రపోయినట్టే యీనాడునూ. నాటికీ
నేటికీ నాకంటికి తేడా నపిపించటంలేదు. ఒక్కసారి
కావలించుకోవాలనుంది...కాని మెలకువవస్తుందేమో.
వద్దులే ... ... ఈడుకు తగ్గట్టుగా పెరిగాడు.
మొహంలో యవ్వనం తొణికుతోంది. పెదవులమీద
నవ్వు నాట్యంచేస్తోంది. చెక్కిళ్లు మెరుగుటద్దాలలాగ
మెరిసిపోతున్నై. చైతన్యం. నువ్వున్నావని వూరు
కున్నాగాని, లేకపోతే వక్కసారి ముద్దాడాలని వుంది.
(మధ్యకు నడిచి, తలయెత్తి, enlargement చూశి)
నిర్భాగ్యురాలా, నామాత్రం నోచుకోలేదు- నువ్వు.

చై :- ఇన్నాళ్ళూ పండిన వేదాంతిలాగా కనిపించేవాడివి. యిల్లా మమకారంలో పడి పోతున్నావేం శ్రీనివాసం.

శ్రీ:- నువ్వారగవ్వులే నామనసు. నాలాగ నీకూవకకొడుకుంటే

చై:- కొడుకులేడు, కూతురుందిగా.

శ్రీ:- (యేదోతట్టి నట్లు) చైతన్యం.

చై:- ఏం? అల్లాఅరిచావ్.

శ్రీ:- ఏంలేదు. నాకోకొడుకు; నీకో కూతురూ వున్నారు. వీళ్ళిద్దరికీ పెళ్ళిచేసి దానిమీాదట మనభవిష్యత్తు నిర్మిం చుకుంటే యెట్లావుంటుంది

చై:- బాగానేవుంటుంది, కాని నీభావాలిట్లా పరుగెత్తు తున్నాయేం?

శ్రీ:- పరుగెత్తుతున్నాయి 15 యేళ్లుగా అణిగిపోయి, వడిలి, వాడి, యెండిపోయిన ఆలోచన లన్నిటికీ ప్రాణంవచ్చి, రెక్కలు విచ్చి, విచ్చలవిడిగా ఎరిగి పోతున్నై. ఈ వేగంతో రాగలిగితే సాగి రా. లేకుంటే ఆగిపో. కాని మీా అమ్మాయిని యివ్వనంటే సాగను. ఆ. ఆ. వాడు నిద్రపోతున్నాడు. భోజనం వేళకితిరిగివద్దాం. లే-పద. (చైతన్యం ఏదో మాట్లాడబోగా.) ఎక్కడి కని అడగకు పదపోదాం.

(ఇద్దరూ బయలుదేరివెళ్తారు)

(సర్వయ్య లోపలికి వస్తాడు.)

స:- రాధా- రాధా: (రాధవస్తుంది)

స:- అయ్యగోరితో అన్నీ చెప్పేసి నట్టుండావే.

రా:- చెప్పా. ఏం చెపితే

స:- చెప్తావ్ చెప్తావ్- దవడ యీపళాన బద్దలు కొడితే యెవరే నీకడ్డం వచ్చేది. ఊరుకుంటుండానని ఊగిపోతు న్నావే. పనీవద్దు పాటావద్దూ రేప్పొద్దుట్నించీ యింటి కాడే పడివుండు.

రా:- ఏయిల్లు. నీయింటికి నేరాను.

స:- ఊఁ?

రా:- నీయిల్లావద్దు, నీపోషణావద్దూ, నారెక్కల్లోశక్తుండగా నాపొట్ట నేపోషించుకోగలనులే.

స:- ఆ? చాలా నేర్చావే?

రా:- నేరిస్తే నేర్చాలే. నేర్చుకపోతే నీకుమల్లే నీచంగా తయారయేదాన్నే

స:- ఏమిటే కూస్తావ్. (అని చెయ్యెత్తి కోపంగా మీాద కెళతాడు) (బాబులేచి అడ్డుపడి)

బా:- ఏయ్! ఏయ్! ఆగవయ్యా ఆగు. ఈ డొచ్చిన ఆడ పిల్లని అమాంతం కొట్టబోతున్నావే... అందులో యిలాంటిపిల్లను
(రాధ వంకచూస్తాడు)

స:- ఆ? (ఏమిటీ?? అని ఆశ్చర్యంగా అన్నట్టు)

బాబు:- పాపం ఆకళ్ళు చూడూ... కవిని కాదు కాని యేదో వర్ణించే వాణ్ణే యీపాటికి.

స:- ఆ. (స్వరం తగ్గిస్తాడు అలాగాఅన్నట్టు.)

బా:- ఆ:- చూడు. కళ్ళు భయంతో వణుకుతున్నాయి. పెదవులు అదురుతున్నాయి. ఎరుపెక్కాయి చెక్కిళ్లు.

(తడుముకుంటూ ఇంకా) ఇంకా ...

(రాధ కోపంగా లోపలికి వెళ్ళిపోతుంది)

బా:- ఎవరా అమ్మాయి? అంతగా కోప్పడి కొట్టబోతున్నావ్

స:- అమ్మాయియా, మన అమ్మాయేలెండి. మనింట్లోనే పని చేస్తోంది. అయితే మనం ఏవూరినుంచి వచ్చాం బాబూ కొత్త పురంనుంచి కాదుగదా?

బాబు:- అంతా "రాయల్ వ్యవహారంగా" వుందే! అయితే మనం ఎవరేం?

సర్వ:- అట్టా ఎరగనట్టు అంటారేం బాబూ, (నవ్వుతూ) మనం మనం వకటేగా.

బాబూ:- ఆ ఆ వకటేగా! అమ్మాయి మన అమ్మాయే.

సర్వ:- బాబూగారు కాస్త రసికత్వం తెల్సినవారే.

బాబూ:- తెలియక పోవటమేం. కాస్తోకూస్తో నీబోటివాళ్ళ సావాసం వుంటే

సర్వ:- అయితే నేనెందుకు బాబూ, వెళ్ళిరానా?

బాబు:- ఓ శీఘ్రింగా

సర్వ:- మరి ... (సందేహిస్తూ) బాబూ.

బాబు:- ఏం.?

సర్వ:- మరేంలేదు బాబూ: నేవెళ్ళొస్తాగాని, యిబ్బందిలో చస్తుండాం. వక నాలుగు రూపాయలు యిప్పించండి.

బాబు:- (జేబులు తడుముకొని) ఊ ... చిల్లరలేదే.

సర్వ:- పోనీ అయిదూ పారెయ్యండి రేపటికి కూడా వస్తుంది

బాబు:- ఆహా! బాగాచెప్పావ్- ఊ, నీపేరేమన్నావ్?

సర్వ:- సర్వయ్యంటారండి.

బాబు:- ఆ, సర్వయ్యా చూడూ: మనకిఉన్న సర్వస్వం యీ కోటు. (కోటుపుచ్చుకు చూపిస్తూ) ఈ కోటులో 5 జేబులున్నాయి. ఐదు జేబుల్లో నాలుగు జేబులు ఖాళీ. 5. వ దాంట్లోవున్న సర్వస్వం యీ రెండు రూపాయలు. ఇది మన Balance. ఇక నీ కెంత కావాలో అడుగు.

స:- ఇక ఏమడగను. ఆ రెండే యిప్పించండి.

బాబూ:- అహా: ఐయితే కళ్ళు మూసుకో. (సర్వయ్య మూసుకోగా) వెనక్కితిరుగు (తిరగ్గా మెడమీద చెయ్యేసి గెంటుతూ) Get out rascal.

స:- (క్రిందపడి లేచి, కోపంగా) మీకేకాదండోయ్. నాకూ

ఇంగ్లీషోచ్చు. నేనూ దొరలదగ్గర రెండేళ్ళు వంట చేశా. మనవంక కాస్త కనిపెట్టి చూడండి.

(బయటికి కోపంగా వెళ్తాడు.)

(లోపల్నించి రాధవస్తుంది)

రా:- మిమ్మల్ని డబ్బడిగినట్టున్నాడు?

బాబు:- అడిగాడు.

రా:- అడుగుతాడు. ఇవ్వకండి.

బాబు:- ఏం?

రా:- వాడుత్త పొగరుపోతు, రౌడీ, ముండల ముఠాకోరు.

బాబు:- అంతేకదా.

రాధ:- మీబోటి వాళ్ళని యిల్లా అడిగి- తీసుకుని తగలేస్తాడు.

బాబు:- Very Good.

రాధ:- అది చెప్పటానికే వచ్చాను. వస్తా (వెళ్ళబోతుంది)

బాబు:- కాని వెళ్ళకు ... (రాధ వెళ్ళిపోయింది) అమ్మా-- తారాజవ్వ... ఇదిగో అమ్మాయి నీపేరేమిటి? పలకవేం- తారేనా? తారా—— (తనూలోపలికి వెళతాడు)

[కాసేపటికి రాధ గబగబా బయటికి వస్తుంది. వెనకనే బాబు వస్తాడు.]

బాబు:- అంత రుసరుసలుగావుందే మొహం.

రా:- ఏం, ఎల్లావుంటే మీకేం.

బాబు:- ఒక- అపురూపపు అపరంజిబొమ్మ అగ్నిహోత్రం లాగ మండి పోతుంటే, ఏ సౌందర్య పిపాసి, చూసి, సహించగలడు.

రా:- ఆగండి, (కోపంగాచూస్తుంది అతనివంక.)

బాబు:- ఆ. అట్లా అట్లాగేవుండు. (కళ్ళల్లోకి చూస్తూ) తెల్లని కళ్ళల్లో నల్లని పాపలు— అదో అందం, ఎర్రని కళ్ళల్లో కోపంతో కదిలే కనుపాపలు- ఇదోఅందం.

రా:- ఛీ (వెళ్ళిపోతుంది, విసుగ్గా)

బాబు:- ఛీ- ఇదివరకీ సరసం నేనెరుగునే, అల్లా పరుగెత్తు తావేం [వెంట పోబోతాడు]

[వెళ్ళబోయిన రాధ ఎదురు తిరిగివచ్చి-]

రా:- (కోపంగా) నా వెనకనే వస్తారెందుకు?

బా:- పేరన్నా చెప్పకుండా అల్లా పరుగెత్తుతావేం?

రా:- పేరుకోసమా, మీరు రావటం?

బా:- మరి యింకెందుకనుకున్నావ్?

రా:- (కోపంగానే,) అయితే పేరు రాధ.

బా:- రాధ! రాధ! హృదయవేధ. (రాధాకృష్ణుల పటంవంక చూస్తాడు)

రా:- ఏమిటీ మీకారనేది?—

బా:- అహా-అదేం పఠం. దాన్లో నక రాధాకృష్ణుల జంట దాని ముందో రాథా రమణుల జంట.

రా:- ఇళ్లు మంట.

బా:- ఏమంటావ్?

రా:- వచ్చి వకగంట కాలేదు. మీధోరణి యేమీ బాగా లేదంటాను. మీ నాన్నగార్తో చెప్తానంటాను.

బా:- ఏమిటే. నామీద నెపం వేస్తున్నట్టున్నావ్?

రా:- నేను నెపం వేస్తున్నానా?

బాబు:- మరి నాన్నగారితో చెప్తానంటున్నావ్?

రా:- మరి చెప్పనూ, ఇట్లా... ఇట్లా (ఎట్లాగో చెప్పటానికి- సిగ్గుపడి ఆగిపోతుంది.)

బాబు:- ఇట్లా- ఆ- ఇట్లా ... నే నేం చేశానిప్పుడు.

రా:- (కోపంగా, విసుగ్గా) ఏం చేశానుట, ఏం చేశాను. (వెళ్ళిపోయింది బాబు కాసేపు అటేచూశి, వెనకనే లోపలికి వెళ్తాడు. కాస్త ఆలస్యం. రాధ తిరిగివచ్చేసి వెనుక-మధ్యగా-నుంచుంటుంది. వెనకనే బాబువస్తాడు పాడుకుంటూ)

బా:- (రాగయుక్తంగా.)

పూలమేల్ముసుగునే తొలగించి తొంగిచూసేవా॥
మనసిచ్చి మాటాడ మనసు లేదే నీకు చిలకా॥

(రాధ కోపంగా అతనివంక చూడగా, బాబు తల వేరేవైపుకి నిమ్మదిగా తిప్పి "చిలకా" అంటూ ఆలాపిస్తాడు.)

రా:- (కోపంగా) అది ఏమటండీ.

బాబు:- (తడుముకొంటూ) పాట-నాటకం... నాటకం పాట

రా:- బాగుంది నాటకం.

బాబు:- బాగుందా... నిజంగా నేనా (దగ్గరికెళతాడు.)

రాధ:- దగ్గరకురాంగానే (కాళ్లమీదవాలి) మీకు దణ్ణం పెడతాను, నాజోలికి రాకండి, మీరెక్కడ; నేనెక్కడ. మీకూ నాకూ సాపత్య మెక్కడ. పచ్చని కొమ్మ- మచ్చుమాపకండి. గొంతు నులిమి గోతిలో పారేసినాయిష్టమే. గుణాన్ని చంపి గోతిలోతొయ్యకండి. మీతండ్రిగారు నన్ను కూతురి లాగ పెంచారు. తోడబుట్టినదానిలాగ నావంక చూడండి. మీరు చదువుకొన్నవారు. చదువులేని దాన్ని నేను, మీకడుపున పుడతాను. చదువులేనిదాన్ని "నీతిలేనిదాన్ని" చేసి నన్ను నిందలపాలు చేయకండి. (తలమెత్తి) నేనిప్పటికే రెక్కలువిరిచికట్టిన పిట్టలాగ కొట్టుకుంటున్నాను. రెక్కలు కత్తిరించి నాజీవితాన్ని పాప కూపంలో కుక్కెయ్యకండి. మీపాదాలంటి ప్రార్థిస్తాను. (మళ్ళీ పాదాలంటి లేస్తుంది) నాబ్రతుకు నన్ను బ్రతకనివ్వండి. ఈ రాధను బాధపెట్టకండి

యీరాధ బ్రతుకు బ్రద్దలుచెయ్యకండి.
(దుఃఖిస్తూ వెళ్ళి పోతుంది.)

బాబు:- రాధా రాధా (అంటూ వెనకనే వెళ్ళి ఆగాడు. ... వెళ్ళాడు బయటనుంచి ఈల వేసుకుంటూ సర్వయ్య వస్తాడు. అంతా కలియచూసి ద్వారందాకా వెళ్లి విన్నట్లు అభినయించి వెనక్కి వచ్చేస్తాడు. కాసేపటికి రాధ వెనకనే బాబు వస్తారు. వీళ్ళని చూసి సర్వయ్య బయటికి తప్పుకుంటాడు.

రాధ:- ఎంత చెప్పినా వినరే. మీనాన్నగారొచ్చే వేళయింది వారుచూస్తే ఏమంటారు?

బాబు:- ఏమంటారూ?

రాధ:- చూసి వూరుకుంటారా?

బాబు:- ఊరుకోక యేం చేస్తారు?

రాధ;- ఏమైనా చేస్తారు. వారు మీనాన్నగారు.

బాబు:- కాదు.

రా:- ఏమంటారూ!

బాబు:- ఆయన తండ్రికాదు; నేను కొడుకునూ కాదు.

రా:- అనేమాట అర్థంచేసుకునే అంటున్నారా!

బా:- అర్థంచేసుకోలేని అంధకారంలోలేను.

రా:- అంధకారంలోపడే అంధులై పోయారు. లేకపోతే యేమిటిది?

బా:- నువ్వే పనుకున్నా సరే.

రా:- కాని- మీ మూర్ఖం వదలకు.

బా:- ఆహా!

రా:- కాని యీ కంఠంలో ప్రాణంవుండగా మీ కోరిక తీరదు. (వెళ్తుంది.)

(బాబు అటే చూస్తూ నుంచుండగా సర్వయ్యా బయట నుంచి వస్తాడు)

స:- అయ్యగోరు మాచెడ్డ ఆలోచనలో వుండా రే.

బా:- ఆ?

స:- ఏదో పెద్ద పని మీానుండారు.

బా:- ఎందుకొచ్చావు మళ్ళీ?

స:- ఏం లేదు బాబయ్యా; ఆ రెండూ యిస్తారేమొనని

బా:- ఊఁ?

స:- ఇందాక అడిగుండా సూడండి.

బా:- ఇవ్వను. పో.

స:- (నవ్వి) కొత్త బిగువంతేలెండి. కొంత బండి సాగితే మీారేనన్ను కనిపెట్టి సూత్తారు. నాబోటోళ్లని మీారు కనిపెట్టి చూడకపోతే మరెవరు చూస్తారు, బాబూ? నేనురాధ తండ్రిని సూడండీ-

బా:- అయితే?

స:— కష్ట సమయంలో నన్ను కనిపెట్టుంటే — కోరిన వన్నీ తెచ్చి కాళ్లమీద పడేస్తా.

బా:— ఏ మక్కార్లె; పో అవతలకి.

స:— పోదల్చుకుంటే మిమ్మల్ని తీసుకే ఎళ్తాలెండి

బా:— ఏమిటి నువ్వనేది?

స:— ఆ రెండూ పారెయ్యండి.

బా:— బెదిరించి మాట్లాడు తున్నావే!

స:— బెదిరింపుదాకా ఎందుకులెండి, నాగుట్టు మీ కెరుక లేదు గాని, మీ లోగుట్టు నాకెరికే.

బా:— ఏమిటా? నువ్వ వాగేదీ?

స:— అయ్యగార్కి కోపంలో తల పనిచెయ్యాదులాగుందే?

బా:— పళ్ళూడతాయ్ — పేలావంటే.

స:— ఆ బెదిరింపులేం లాభంలేదు లెగండి

బా:— (కోపంగా) లాభంలేదూ (చెంపకాయ కొడ్తాడు.)

స:— సరేలెండి; ఈడి సంగతి తర్వాత తెలుస్తుంది (వెళ్తాడు.)

బా:— [లోపలవైపుకి నడిచివెళ్తుతూ రంభా రావణాసురుల. బొమ్మమీద చెయ్యివేశి నుంచుని లోపలికి చూస్తాడు. కాసేపు ఆలోచించి లోపలికి వెళ్తాడు. కొంత తడవయిన తర్వాత శ్రీనివాసం చైతన్యం బయటనుంచివస్తారు.]

శ్రీ:- (పక్క-మీద బాబు లేకపోవటం చూసి) ఏడీ వీడు?

చై:- లోపలికెళ్ళాడేమొ.

శ్రీ:- అప్పుడే లేచాడే నిద్ర!

చై:- మరయితే టీపార్టీకి ఎవర్ని పిలవాలో...అదీచెప్పు.

శ్రీ:- టీపార్టీ కేగా: మనవాళ్ళందర్నీ పిలు. ఫర్వాలేదు. రేపు సాయంకాలంగా- Time వుందిలే. ఇదిగో, ఈ డబ్బు నీదగ్గరుంచు. Hotel ల్లో ఎడ్వాన్సు యివ్వటానికీ- దానికీ-వుంటుంది... వీడు రాలేదేం యింకా?

చై:- వస్తాడ్లే ... అదిగో- ఏదో మాట్లాడుతున్నాడు రాధతో.

శ్రీ:- (తనూవిని) ఆ. మాట్లాడుతున్నాడు రాధతో — రాధ ఆచీరకట్టుకుందో-లేదో చూశి వస్తానాగు.

చై:- కాసేపట్లో యింత యిదవుతావేం శ్రీనివాసం! ఎంత కొడుకైతేమాత్రం.

శ్రీ:- ఆ?

చై:- ఎంత కొడుకైనా- అంతమమకారం పనికిరాదయ్యా.

శ్రీ:- ఉహ్హాహ్హ (నవ్వేశి) ఏదో 15 యేళ్ళ తర్వాతచూడటం చూడూ (ధోరణిమార్చి) ఆ. మరినువ్వెళ్ళిరావూ...?

చై:- ఎక్క-డికి?

శ్రీ:- అహ్హా; మనవాళ్ళందర్నీ పిలవద్దూ టీపార్టీకి?- తర్వాత Time వుండదు.

చై:- మరేంభయంలేదు. అదంతా నా కొదిలెయ్యి. ఇంతకూ అసలు సంగతి మాట్లాడవేం?

శ్రీ:- (లోపలికిచూస్తూ) ఏదీ!

చై:- మా అమ్మాయిని మీ అబ్బాయికివ్వటం.

శ్రీ:- అదా! దానికేం తొందరలే.

చై:- మరి పార్టీకేనా తొందర?

శ్రీ:- చూద్దాంలే. మావాడికి మీఅమ్మాయిని చూపించి-చూసిన తర్వాత-అన్నీ ఆలోచించి, యేర్పాటుచేద్దాం

చై:- (నిరాశతో) సరేలే! ఆలోచనలో పెట్టావ్!

శ్రీ:- అట్లా అంటావేం? నాకిష్టమయితే సరా? వాళ్ళిద్దరూ వప్పుకోవాలావద్దా? తీరా మీఅమ్మాయే వద్దనవచ్చు. ఆలోచించుకో.

చై:- అయితే వకపనిచేద్దాం. మాయింటికి రాత్రి భోజనానికి రావాలి- మీరిద్దరూ. దాంతో చాలాభాగం తేలిపోతుంది.

శ్రీ:- అదా! అల్లాగేకానీ. నిన్ను కాదనగలనా...ఇంకా రాడేంవీడు? (పోబోతాడు.)

చై:- కొడుకును చూసుకుంటేగాని కాలాగేటట్టులేదు. వెళ్లి చూసిరా, ఆదుర్దా తగ్గుతుంది.

శ్రీ:- (నవ్వి) వస్తా, వెళ్ళివస్తా- ఉంటావుగా (వెళ్తాడు.)

శ్రీ:- (పత్రికమీద బాబు లేకపోవటం చూసి) ఏడీ వీడు?

చై:- లోపలికెళ్ళాడేమొ.

శ్రీ:- అప్పుడే లేచాడే నిద్ర!

చై:- మరయితే టీపార్టీకి ఎవర్ని పిలవాలో...అదిచెప్పు.

శ్రీ:- టీపార్టీ కేగా: మనవాళ్ళందర్నీ పిలు. ఫర్వాలేదు, రేపు సాయంకాలంగా- Time వుందిలే. ఇదిగో, ఈ డబ్బు నీదగ్గరుంచు. Hotel లో ఎడ్వాన్సు యివ్వటానికీ- దానికీ-వుంటుంది... వీడు రాలేదేం యింకా?

చై:- వస్తాడ్లే ... అదిగో- ఏదో మాట్లాడుతున్నాడు రాధతో.

శ్రీ:- (తనూవిని) ఆ. మాట్లాడుతున్నాడు రాధతో — రాధ ఆచీరకట్టుకుందో-లేదో చూసి వస్తానాగు.

చై:- కాసేపట్లో యింత యిదవుతావేం శ్రీనివాసం? ఎంత కొడుకైతేమాత్రం.

శ్రీ:- ఆ?

చై:- ఎంత కొడుకైనా- అంతమమకారం పనికిరాదయ్యా.

శ్రీ:- ఉహ్హహ్హ (నవ్వేసి) ఏదో 15 యేళ్ళ తర్వాతచూడటం చూడూ (ధోరణిమార్చి) ఆ. మరినువ్వెళ్ళిరావూ...?

చై:- ఎక్కడికి?

శ్రీ:- అహ్హా; మనవాళ్ళందర్నీ పిలవద్దూ టీపార్టీకి?- తర్వాత Time వుండదు.

చై:- మరేంభయంలేదు. అదంతా నా కొదిలెయ్యి. ఇంతకూ అసలు సంగతి మాట్లాడవేం?

శ్రీ:- (లోపలికిచూస్తూ) ఏదీ!

చై:- మా అమ్మాయిని మీ అబ్బాయికివ్వటం.

శ్రీ:- అదా! దానికేం తొందరలే.

చై:- మరి పార్టీకేనా తొందర?

శ్రీ:- చూద్దాంలే. మావాడికి మీఅమ్మాయిని చూపించి-చూసిన తర్వాత-అన్నీ ఆలోచించి, యేర్పాటుచేద్దాం

చై:- (నిరాశతో) సరేలే! ఆలోచనలో పెట్టావ్!

శ్రీ:- అట్లా అంటావేం? నాకిష్టమయితే సరా? వాళ్ళిద్దరూ వప్పుకోవాలావద్దా? తీరా మీఅమ్మాయే వద్దనవచ్చు. ఆలోచించుకో

చై:- అయితే వకపనిచేద్దాం. మాయింటికి రాత్రి భోజనానికి రావాలి- మీరిద్దరూ. దాంతో చాలాభాగం తేలిపోతుంది.

శ్రీ:- అదా! అల్లాగేకానీ. నిన్ను కాదనగలనా...ఇంకా రాడేంవీడు? (పోబోతాడు.)

చై:- కొడుకును చూసుకుంటేగాని కాలాగేటట్టులేదు. వెళ్లి చూసిరా. ఆదుర్దా తగ్గుతుంది.

శ్రీ:- (నవ్వి) వస్తా. వెళ్ళివస్తా. ఉంటావుగా (వెళ్తాడు.)

[కానేపటికి ఖన్నుడై వచ్చి వెనక Table మీద కూలబడిపోతాడు.]

చై:- (ఖంగారుగా) శ్రీనివాసం, శ్రీనివాసం: ఏమిటిది.

శ్రీ:- (కోలుకొని) ఏం లేదు.

చై:- ఏం జరిగింది.

శ్రీ:- ఏం జరగలేదు.

చై:- అబ్బాయి యేడీ? ఎక్కడ? (లోపలికి పోబోగా)

శ్రీ:- (బిగ్గరగా) వెళ్ళకు లోపలికి.

చై:- (ఆగి) ఏం.

శ్రీ:- ఏంలేదు. వెళ్ళకు; వెళ్తేమన స్నేహంమీదవట్టు.

చై:- నాకేం అర్థమవటంలేదు.

శ్రీ:- అర్థం కాకపోవటమేమంచిది. అర్థం కాకపోవటమే మంచిది ఈ భగవంతుడెందుకివ్వాలి నాకీ కళ్ళు

చై:- ఏం జరిగిందయ్యా; అసలు సంగతిచెప్పవేం.

శ్రీ:- చెప్తానయ్యా చెప్తా ... "ఎట్లా చెప్పాలా" అనే...
[సర్వయ్య, పోలీసుఇన్ స్పెక్టరు' ఒకపోలీసు వస్తారు.]

శ్రీ:- (సర్వయ్యనుచూసి ఆశ్చర్యపోయి) సర్వయ్యా !!! ఎందుకొచ్చావ్

స:- రెండు రూపాయలకోసం కాదు లెగండి. అవతారం యెత్తిన అబ్బాయిగారికోసం వచ్చా.

చై:- ఎందుకూ?

స:- ఎందుకో తెలుస్తుంది లెగండి; మీ అబ్బాయినీ మా అమ్మాయినీ బయటికి రమ్మనండి

శ్రీ:- ఆ!

స:- ఆ, అందుకే యిారినీ తెచ్చుకున్నా. ముందు వాళ్ళిద్దర్నీ రమ్మనండి,

శ్రీ:- (దిగాలుగా) సర్వయ్యా

స:- (కర్కశంగా) సర్వయ్య

శ్రీ:- సర్వయ్యా - మాట. నీక్కావల్సింది డబ్బేగా

స:- కాదు; అమ్మాయి.

శ్రీ:- మీఅమ్మాయి సంగతి నేచూస్తా. నన్నుగోలచెయ్యకు డబ్బుకావాలంటే తీసుకో. ఎంతకావాలి? వంద కావాలా? వెయ్యికావాలా? చెప్పు. ఇప్పుడే యిస్తా

సర్వ:- (మెత్తబడి) యిప్పుడే యిస్తారా!

ఇనస్పెక్టర్:- ఆ. ఆ. ఇప్పుడే యిస్తారు. లేకపోతే ఎట్లా. కాని కంప్లైంటు దాఖలయింది. ఇప్పుడు చర్య మాది'

శ్రీ:- (ప్రాధేయపూర్వకంగా) ఇనస్పెక్టరుగారూ!

ఇన:- ముందు మీ అబ్బాయిని పిలవండి. లేదా మేమే పిలుస్తాం.

శ్రీ:- (నిస్సహాయతతో) చైతన్యం!

ఇన:- పదండి త్వరగా.

శీ్రి:- నామాట వినండి. మీామేలు మర్చిపోం.

ఇన:- మర్చిపోరు. మర్చిపోరు. అదినాకుతెల్సు, కాని case book చేసుకున్నాం. ముందు మీా అబ్బాయిని వప్పగిస్తే తర్వాత మీాతో తీరుబడిగా మాట్లాడతాను.

చై:- ఏమిటండీ ఇదంతా; అసలుసంగతి ఏవ్వరూ చెప్పరేం?

ఇన:- ఏవ్వరూ చెప్పలేదూ! అప్పుడే వూరంతా గోలయిపోతే, రోడ్డుమీాద ఎవరి నడిగినా తెలుసేదే!! కేసులెండి. Rape కేసు; వీరి అబ్బాయిమీాద (సర్వయ్యతో) పదవయ్యా లోపలికి.

శీ్రి:- ఆగండి.

ఇన:- ఏం?

శీ్రి:- మా అబ్బాయేగా మీాక్కావల్సింది? నేనేవప్పగిస్తా తీసుకువెళ్లుదురుగాని- ఆగండి. చైతన్యం ఇందాక నీకిచ్చింది యిట్లాయియ్యి.

చై:- ఏదీ?

శీ్రి:- అదయ్యా- (డబ్బనిసౌజ్ఞగాచేసి) ఆ. (అతను జేబులోంచి డబ్బుతీసియివ్వగా దాన్ని తన జేబులో పెట్టుకుంటూ లోపలికి వెళతాడు.)

ఇన:-(సర్వయ్యతో) ఏమోయ్. మాదగ్గరకొచ్చి "పిల్ల అన్యా

యమై పోయిం"దని బయలు దేరేదాకా అంత గోల పెట్టావ్. ఆయన డబ్బిస్తానసే సరికి -కరిగిపోయావేం.

స:- ఏదో బీదోళ్ళం బాబూ.

చై:- సర్వేయ్యా. అసలు జరగటం నిజమేనా.

స:- నిజమే బాబూ: అడ్డంపోతే నాగూబ పగలగొట్టాడు.

చై:- ఎవరూ.

స:- ఆడే. అబ్బాయినంటూ దిగాడు.

ఇన:- (లోపలికి చూస్తూ) ఇంకారాడేం యీాయన.

చై:- వస్తాడు... ఏమిటోగోల. కాస్త బయటకిపోయి, Bank లో డబ్బు Draw చేసుకు వచ్చేసరికి- ఇట్లా జరిగింది

స:- జరిగిందిబాబూ- జరిగింది- నేనిక్కడ వుండగానేగా రెండురూపాయలకోసం నేనిక్కడ కూకుంటే- ఆ రెండూ లేకుండా- యీావందా లేకుండా జరిగింది.

ఇన:- ఏడీ యీాయన? ఇంకా తిరిగి రాలేదు.?

చై:- వస్తాడు.

ఇన:- పిల్చుకు రావటాన్కి- యింత సేపెందుకు?.

చై:- కాస్త ఓపిక పట్టండి. 15 యేళ్ళయిన తర్వాత కొడుకు తిరిగి వచ్చాడు. చూసి పూర్తిగా సంతృప్తి పడనేలేదు. ఇంతలోనే జైలుకి పంపాల్సివచ్చింది.

ఇన:- ఏదైతేనేమండి. అంతగా అయితే Bail అప్లికేషన్

పెట్టి తంటాలు పడాలిగాని- మమ్మల్నిల్లా నిలబెడితే ఎట్లా?

స:- నిలబడకండి బాబూ కూర్చోండి. (కుర్చీముందుకి లాగి వేస్తాడు)

ఇన:- ఏడిచినట్టుంది. (పోలీసుతో) లోపలికెళ్ళి పిల్వావోయ్,

చై:- (లోపలికి చూసి) అదిగో వస్తున్నాడు.

(శ్రీనివాసం విచారంగా, నిశ్చలంగా, వస్తాడు.)

ఇన:- ఏడండీ మీ అబ్బాయి?.

శ్రీ:- లేడు.

చై:- (తెల్లబోయి) ఏమయ్యాడూ?

శ్రీ:- పరారీ అయ్యాడు.

ఇన:- పరారా! ఎట్లా పరారీ అయ్యాడు?

శ్రీ:- ఏమో.

ఇన:- ఏమోనా! మాకన్ను కప్పుదామనే ... ఆ. మీరు లోపలికి తీసుకెళ్లిన డబ్బేదీ. (వెతకబోగా)

శ్రీ:- లేదు.

ఇన:- ఏమయిందేం?

శ్రీ:- ఏమో!

చై:- శ్రీనివాసం !!!

ఇన:- ఏమోనా. తెలుస్తుందాగండి. ఆ డబ్బ్యావస్తుంది
మీకుర్రివాడూ వస్తాడు- వెతుక్కుంటూ! ఏయ్
వీరికి బేడీలు వెయ్యవోయ్. (పోలీసు బేడీలు వేస్తాడు)

చై:- ఎందుకూ?

ఇన:- ఎందుకా? నేరస్థుణ్ణి నిమ్మదిగా దాటేయించినందుకు.
డబ్బుకూడాయిచ్చి, దొడ్డిదోవని ఆయన్ని సాగనంపి
నందుకు. ముందీయన్ని కుక్కితే- ఆయన తేల్తాడు.
ఎక్కడికిపోతాడు- చుట్టూరా సముద్రంవుంటే ఏయ్
సర్వయ్యా- మీా ఆమ్మాయిని గూడా ఠాణాలో
హాజరు పెట్టు.

సర్వ:- చిత్తం. నే పిలిస్తే అది రానంటుందండి.

ఇన:- రానంటే జుట్టట్టుకు లాక్కురా. లేకపోతే నువ్వా
వెళ్తావ్- లాకప్‌లోకి. పదండి.
(అప్పటికి బేడీలు వెయ్యటం అయిపోయింది.)

శ్రీ:- పదండి.

చై:- శ్రీనివాసం (అడ్డంపోయి దిగాలుగా.)

శ్రీ:- చైతన్యం. (నవ్వి) నే బ్రతికివుండటంలో అర్థంవుంది
చూశావా. ఏ జన్మకైనా వక ప్రయోజనంవుంటుంది.
ఇట్లా అయినందుకు విచారంలేదు. విచారం మల్లా
(లోపల్నించి రాధవచ్చి కనిపిస్తుంది. దానివంకచూశి)
దాని బ్రతుకిల్లా బ్రద్దలయిందిగదా అని. (నిట్టూర్పు)
పదండి. (ఇన॥ పోలీ॥ శ్రీని॥ వెళ్ళారు.)

చై:- (ఆవేశం ఆపుకుంటూ) సర్వయ్యా!

స:- (విచారంతో) అయ్యా.

చై:- నీకు డబ్బు కావాలిగాదూ.

స:- అక్కర్లేబాబూ, అక్కర్లే; బుద్ధి గడ్డితిన్నది. ఉక్రోషంలో గుడ్డాణ్ణయిపోయా. గోవువంటి మారాజుని కటకటాలపాలు చేశా. తొందరబడ్డా, (బాగాదుఃఖంతో అంటాడు.)

చై:- నీకూ హృదయంవుందా, సర్వయ్యా; చట్టాల కట్టుదిట్టాలకు లేని హృదయం నీకుందా...... 11 గం॥ల బండీ వచ్చినట్టుంది. పద; శ్రీనివాసం సంగతేమిటో, ప్లీడర్లనీ, వాళ్ళనీ, విచారిద్దాం. (రాధకూలబడింది)

[ఇద్దరూ లేచి వెళ్ళబోతుండగా తెరవెయ్యదలిస్తే వేసుకోవచ్చు.]

2వ రంగం

[అదేగది, మరొక రెండు గంటల తర్వాత రాధ వంటరిగా కూర్చొని వుండగా ...... కొంత సేపటికి వక 18 ఏళ్ళ కుర్రివాడొస్తాడు.]

కుర్రి:- శ్రీనివాసంగారిల్లు యిదేనాండి?

(రాధ లేచి లోపలికెళ్ళ బోతుంది.)

కుర్రి:- శ్రీనివాసంగారిల్లు యిదేనాండి?

రాధ:- ఇదే.

కుర్రి:- వారున్నారా?

రాధ:- లేరు.

కుర్రి:- ఎక్కడి కెళ్ళారండి?

రాధ:- ఏమొ. (వెళ్ళబోతుంది)

కుర్రి:- క్షమించాలి, వారెక్కడి కెళ్ళారో చెపితే వెళ్ళి కల్సుకుంటాను. కాస్త చెపుతారా?

రాధ:- తెలియదు. (వెళ్ళబోతుంది)

కుర్రి:- క్షమించాలి. నేను వారి అబ్బాయిని. వారినికల్సుకోవాలి...

రాధ:- ఆ !!!

కుర్రి:- చిన్నప్పట్నించి వారినిచూడ నేలేదు. వారెక్కడ కనిపిస్తారో చెప్పండి.

రాధ:- (దిగ్భ్రమతో అటూఇటూచూసి లోపలికి పరుగెత్తు తుంది.)

మురళి:- అదేమిటి-కాస్త ఆగండి. (కాని రాధ వెళ్ళిపోయింది. చేసేదిలేక మురళివాడు దిక్కులు చూస్తాడు)

(బయటనుంచి సర్వయ్య వస్తాడు)

మురళి:- (సర్వయ్యతో) ఇది శ్రీనివాసంగారి యిల్లేనా.

స:- ఆ. ఏం?

మురళి:- వారెక్కడికి కెళ్ళారో మీకు తెల్సా?

స:- ఆ.

మురళి:- నేనువారబ్బాయిని—కాస్త...

స:- (తెల్లబోయి) ఆ!!!

మురళి:- ఆ· వార్ని వెంటనే కల్సుగోవాలి. యెక్కడున్నా రాయన

స:- (పరకాయించిచూసి బయటికి గబగబా పరుగెత్తాడు)

(కాసేపటికి బయటనుంచి చైతన్యం వస్తాడు.)

చై:- ఎవరుమీరు?

మురళి:- మీరేనా శ్రీనివాసంగారంటే?

చై:- కాదు.

మురళి:- అయితే వారెక్కడుంటారు?

చై:- వారూ...

కుర్రా:- నాకోసం కనిపెట్టుకుంటానని వ్రాశారు. ఇక్కడ లేరు ఎక్కడుంటారో చెప్పండి.

చై: మీరెవరూ?

కుర్రా:- వారి అబ్బాయిని.

చై:-ఆ!! అబ్బాయా!!!

కుర్రా:- ఇదిగో ఆయన వ్రాశి పంపిన వుత్తరాలు.

చై:- (తెల్లబోయి మంచంమీద కూల బడతాడు.)

కుర్రా:- ఏమిటండీ యిది. ఇల్లా కూలబడి పోయారేం? అందరూ యిల్లా తెల్లబోతారేం? మాట్లాడరేమండి? ఏమండోయ్. మిమ్మల్నే: (మనిషిని కుదిలిస్తాడు. చైతన్యం కదలడు. కుర్రవాడు నాడిచూస్తాడు. చైతన్యం తెప్పరిల్లి:-)

చై:- రాధా, రాధా, కాసిన్ని మంచినీళ్ళుపట్రా అమ్మా.

చై:- నువ్వా, శ్రీనివాసం కొడుకువి?

కు:- అవునండి. నేనే. చూడండి- నాన్నగారు నాకు పంపిన ఉలిగ్రాము.

చై:- ఆగు చూస్తా. మంచినీళ్ళు తాగనీ (రాధ మంచినీళ్లు తేగా, తాగి) ఆ; ఏవీ? (అని వుత్తరాలుతీసుకుచూసి)

అయితే, నువ్వన్నమాట, శ్రీనివాసం కొడుకువి!! ఏబండికివచ్చావ్?

కు:- 11 గంటలబండికి వచ్చాను.

చై:- అహ్హా! శ్రీనివాసం 9 గం॥ లకే వస్తావనుకున్నట్టున్నాడు.

కు:- అసలు బయలుదేరటం ఆబాడికే బయలుదేరాను. కాని నాపెట్టె, Bed ఎవరోకాజేశారు. అవ్వి వెతుకోవడంలో ఆబండి దాటింది! అవ్వి దొరకనూలేను. చేసేదిలేక, తర్వాత బండికి బయలు దేరాను.

చై:- ఓహో! (వెనక పెట్టివున్న పెట్టే, Bed చూపించి) ఆపెట్టే-Bed నీవేనా?

కు:- ఇవ్వే! ఇక్కడి కెల్లావచ్చాయి? (ఆశ్చర్యంతో వాటి దగ్గరకుపోయి చూసుకుంటాడు)

చై:- గాభరాబడకు అంతా తెలుస్తుంది. మీనాన్నను నేవెళ్ళి తీసుకువస్తానుండు. ఆ. రాధా యితనికి కాఫీ కావాలేమొ- యియ్యి [వెళ్ళిపోతాడు]

(రాధ కాఫీతెచ్చియిస్తుంది)

కుర్రి:- ఆగమ్మాయి...... యేమిటిదంతా? నన్నుచూశి గాభరా పడ్డారేం, అందరూ?

రాధ:- ఏంలేదు.

కుర్రి:- (ఇక బాబు no (2) ఏంలేదూ? నాకేం అర్థంకావటంలేదు. నువ్వు నాకేమవుతావు?

రా:- ఏమవను.

బాబు(2):- ఏమవవ్? ఏమవకుండా యిక్కడెందుకున్నావ్?
ఏదోఅన్నతావ్

రా:- నేనీయింట్లో పనిచేసే మనిషిని

బాబు(2):- అహ.

రా:- వెళ్తాను.

బాబు(2):- వెళ్తావా? ఏమీ చెప్పకుండానే!

రా:- ఏం చెప్పను?

బాబు(2) :- మానాన్నగారేరీ.

రా:- 9 గంటలబండికి మీబదులు వేరే ఎవరో వక కొడీ "తనేకొడుకునంటూ"దిగాడు. అందరూ వాడే కొడుకని నమ్మారు. వాడు వక అపచారంచేస్తే- పట్టుకోటానికి- పోలీసులు వచ్చారు. మీ నాన్నగారు వాణ్ణి తప్పించి, తప్పించిన నేరానికి తనే జైలుకి వెళ్ళారు.

బాబు(2) :- ఆ!

రా:- కొడుకు మీద ప్రేమతో- కొడుకుకోసం కన్నతండ్రి త్యాగంచేశారు.

బాబు(2):- అరరే: నాసామాను కాజేసిన వెధవే అయి వుంటాడు వీడు. మానాన్న! అబ్బ... ఆయన్ని చూడాలి త్వరగా. ఎక్కడా ఆయన Photo అన్నా లేదూ?
(చుట్టూరా చూస్తాడు)

రా:- ఇక్కడలేదు. లోపల వకచిన్న Photo వుండాలి. తేనా వెతికి-?

బాబు(2):- ఉందా! తీసుకురా-తొందరగా. (రాధవెళ్ళింది.) [బాబు తల్లి Photo దగ్గరకెళ్లి తేరిపార చూస్తాడు. "మరణం 1938" అని చదువుతాడు తలవంచుకుంటాడు బయటనుంచి ఇనస్పెక్టర్ వస్తాడు]

ఇన:- ఈ యింట్లో వక అమ్మాయివుంది, 'రాధ' అని పిలవండి

బాబు2:- వస్తుందాగండి.

ఇన:- త్వరగాపిలవండి. వక Statement తీసుకోవాలి.

బాబు2: ఏ Statement?

ఇన:- ఏదోవకటి. పిలవండి. ఇక్కడవక Rape కేసు జరిగింది. ఆమె దగ్గర Statement తీసుకోవాలి.

బాబు2:- ఎక్కడా?

ఇన:- ఎక్కడా!! ఇక్కడే; యీయింట్లో- ఏదో అడివిలోంచి సరాసరి యీయింట్లోకి దిగినట్టు మాట్లాడతారేం? ఏం తెలియనట్టు

బాబు2:- అడివిలోంచే వచ్చాను. ఏమీ తెలియని మాటా నిజమే నేను శ్రీనివాసంగారబ్బాయిని. యిప్పుడే వచ్చాను.

ఇ:- What !!!

బాబు2:- What యేమిటి, What?

ఇన:- శ్రీనివాసంగారబ్బాయి! ఏయ్ 304,-304,

(పోలీసురాగా) Arrest-Arrest him first.

బాబు2:- ఆ-అదీ బాగానేవుంది రండి నాఅభ్యంతరం ఏం లేదు. (Police బేడీలు వేస్తుండగా రాధ లోపల్నించి వస్తుంది,)

రా:- (తెల్లబోయి) ఇదేమిటి?

బాబు2:- ఏం లేదు. నువ్వూరుకో. మానాన్న గార్ని త్వరగా చూడటానికి వెళ్తున్నాను. పదండ్రీ.

ఇన:- (రాధతో) ఇతన్ని Lock up లో పెట్టివచ్చి నీదగ్గర Statement తీసుకుంటాను; నువ్విక్కడేవుండమ్మా. ఈమధ్య పోగరుబోతు లెక్కువయ్యారు. నాలుగు కేసుల్లో పడితెగాని బుద్ధిరాదు.

(బాబును తీసుకు ఇనస్పెక్టరు, పోలీసు, వెళ్తారు)

రాధ:- [దిగాలుగాపడి అటేకాసేపుచూశి, తలవంచుకు లోపలకు వెళ్ళబోయి-తలెత్తిచూశి; తెల్లబోయి వెనక్కి-వెనక్కి-పోతూ]-ఆ! ...నువ్వా?! ...

ఎందుకొచ్చావ్, మళ్ళీ? (లోపల్నించి బాబు(1) వస్తాడు)

బాబు(1):- వచ్చాను. ఎందుకొచ్చానంటావా? వకపని మీాద వచ్చాను. వెళ్లటానికి రైలులేక వచ్చాను.

రాధ:- ఛో! పో శనిపీనుగులాగ దాపురించావ్

బాబు(1) పోవటానికే వచ్చాన్లే- ఊ- మానాన్నగారేరీ

రాధ:- జైలుకిపోయారు. ఫో- అక్కడికే నువ్వుగూడా

బాబు(1):- జైలుకా!— ఎందుకు?

రాధ:- ఆ; నిన్ను విడిపించిన పుణ్యానికి.

బాబు(1):- అరరే.

రాధ:- నీకు విచారం గూడానా?

బాబు(1):- ఆయన కొడుకును, నాకు విచారంగాక మరెవరికి.

రాధ:- నువ్వా కొడుకువి! నీదొంగతనం మాకింకా తెలియదనే!

బాబు:- ఆ?

రాధ:- అసలు కొడుకు వచ్చాడు. నీసంగతి బట్టబయలయింది.

బాబు(1) ఆ!

రాధ:- కాసేపాగు, నీపాపం పండి బద్దలవుతుంది.

బాబు(1) అయితే నేను త్వరగా పని ముగించాలి. ఊఁ...
శ్రీనివాసంగారు డబ్బెక్కడ దాస్తారో చెప్పు.

రా:- ఆ...?

బాబు(1):- ఎక్కడ దాస్తారో చెప్పు ముందు.

రా:- నే చెప్పను.

బాబు(1) చెప్పనంటే కుదరదు.

రా:- నిలువునా కోసి కారం పెట్టినా, చెప్పను.

బాబు(1) పెంకెతనం చాలించు. నువ్వు అంతా అర్థంచేసుకో లేదు. బాగా ఆలోచించుకో. నీకిష్టం వున్నా- లేక పోయినా నాతో రావటమే నీకుమంచిది ఒప్పుకోక పోతే ఎంతైనా బాధపడ్తావ్- వస్తే సుఖపడతావ్. ఈ యింటిని దోచుకుపోయి మనం ఆనందిద్దాం. ఆలోచించు.

రా:- ఆలోచిస్తున్నాను- నీతల పగలలేదేమా అని.

బాబు(1) ఆతలగల దానివైతే అలాగనవ్.

రా:- (లోపలికిచూచి) అగు. మా నాన్న వస్తున్నాడు. తల యిప్పుడే పగులుతుంది

బాబు(1) ఆ! (అని ఖంగారుపడి పారిపోతాడు; లోపలికి.) (బయటనుంచి సర్వయ్యవస్తాడు.)

స:- (ఎవరో పారిపోయినట్టు చూశి, అనుమానించి, ఆగి) ఎవరది? ఎవరే ఆపారిపోయిన మెదవగాడిద?

రా:- వాడే యిందాక వచ్చినవాడు.

స:- ఇందాక వచ్చినోడా! వాడింకా ఎక్కడున్నాడు?

రా:- వాడే నాన్నా.

స:- ఛీ; నోరుముయ్యి; మాట్లాడతావేం- దాచేవోళ్ళని దాచేసి.

రా:- (బిగ్గరగా) నాన్నా...

స:- ఛీ, మాట్లాడకు, కన్నవాడిని నన్నూ, నిన్ను నమ్మిన ఆ మారాజు కళ్లల్లో గూడా కారం గొట్టి-దరిద్రపు మొహం. ఛో. పోక పొయ్యావ్ ఆడితో బాటు? మా ఖీద్రం వదిలేది.

(బాబు (1) వస్తూ)

బాబు (1) అదేనేనూ అన్నా-పర్వయ్యా కాని రానంటోంది

స:- అహ్హా తమరేనా స్వాములు. దొరగారికక్కడేవున్నారే!

బాబు (1) ఆ వున్నా దీనికోసమేవున్నా.

స:- చిత్తం. ఇక వేషంతీసి మాట్లాడవచ్చు. ఇంకెందుకూ సంగతి తేలిబోయాక.

బాబు1:- ఏం వేషం?

స:- చాల్లే నాదగ్గర యీపప్పులుడకవ్; నీకెన్నో నేర్పాను గాని యీవేషాలు వెయ్యటం నేర్పలేదే. ఇవ్వి ఎక్కడ నేర్చావ్ నాయనా.

బాబు(1) ఏమిటి వాగుతున్నావ్?

స:- వాగుడేలేగాని మొహంమీద, మచ్చవుండాలి ఎట్లా మాయంచేశా?- ఏంరంగుపూశా?

(దగ్గరికి పోబోతాడు చేత్తో మొహంమీద రంగు తుడవ బోయినట్టుగా.)

బాబు1:- ఆగు.

స:- దబాయింపులు దాచిపెట్టవోయ్. గురువుకే పంగ నామాలా! మనకి చుట్టలూ అగ్గిపుల్లలూ అందిచ్చిన రోజులు మర్చిపోయా?

బాబు(1)- ఇస్తే యిచ్చాను. ఆరోజులు మారాయి. రోజుల్తో బాటు ఆమనుష్యులూ మారారు. ఆదొరయింట్లో నీచేతికిందపనిచేస్తూ వెంటతిరుగుతూ వంటచేసే కుర్రి వాణ్ణికాదు. నేనింక...

స:- కాక కొమ్ములు మొలిచాయా?

బాబు1:- మొలిచాయి. దగ్గరకొస్తే కనిపిస్తాయి,

స:- ఏవీ? చూపించునాయనా. (ముందుకుపోతాడు)

బాబు(1):- ఇదిగో (వకబాకు పైకిలాగి) దూరంగాపుండు.
(రాధ కెవ్వున కేక వేస్తుంది. సర్వయ్య వెనక్కితగ్గాడు)

బాబు:-జాగ్రత్త: కొరివితో తల గోక్కోకండి. వెంటపడ్డావా జాగ్రత్త (లోపల వైపుకి వెళ్ళిపోతాడు)

స:- వెధవ; పెద్ద మొగోడయ్యాడు- పదేళ్ళకింద నా చేతి కింద తిరిగినోడు.

రాధ:- పో. వెంటబడి పట్టుకోరాదూ.

స:- ఎక్కడికి పోతాడు. రాత్రి ఏడు గంటలదాకా పారి పోవటానికి రైలుబండీలేదు. వూళ్ళో అన్నివేపులా మన పచ్చంవోళ్ళని పారాపెట్టా. (బయటవైపుకిచూసి) పంతులుగారొస్తున్నారే. బేలు (Bail) ఇచ్చారు గామోలు.

రాధ:- ఆ, వస్తున్నారు.

(చైతన్యం శ్రీనివాసం వస్తారు)

శ్రీ:- నాకోసం చాలాశ్రమ పడ్తున్నావ్ చైతన్యం, చాలా శ్రమపడ్తున్నావ్. ఇదిగో తండ్రీకూతుళ్ళు యిక్కడే వున్నారే, ఏడీ, మావాడు?

స:- మర్చిపోయా. ఏరే ఆరు

రా:- తీసుగెళ్ళారుగా, వాళ్ళొచ్చి.

స:- ఎవరొచ్చి?

రా:- పోలీసులు,

చై:-
శ్రీ:- } పోలీసులా !!!

రా:- ఆ, మీరెళ్లిన తర్వాత పోలీసులొచ్చారు. వాళ్లతో నేనే శ్రీనివాసంగారబ్బాయినని చెప్పారీయన. "నేరం చేసిందీయనే" అనితీసుకెళ్లారు.

చై:- ఇతను నాతప్పేంలేదనిచెప్పలే?

రా:- చెప్పలే. నేచెప్పపోతే నన్నూ చెప్పనియ్యలే. మానాన్నను త్వరగాచూడాలీ- ఆజైల్లోకే నేనూ పోతా నన్నారు.

శ్రీ:- నన్ను చూట్టానికి - తను నేరం నెత్తినవేసుకు జైలుకి వెళ్ళాడా?

రా:- ఆ. మిమ్మల్ని చూట్టానికి తొందరపడ్డారు. ఆఖరికి Photo అన్నా చూపెంచమన్నారు. లోపలికి వెళ్ళి Photo తెచ్చేప్పటికి యిల్లా జరిగింది.

చై:- హు! కొడుకు చెడ్డవాడయితే తండ్రిని జైలుకిపంపైనా తను తప్పుకుంటాడు. మంచివాడైతే తండ్రికోసం తనే జైలుకి వెళతాడు.

శ్రీ:- అయ్యో ఖర్మమా! చెయ్యి పెదవికందిచ్చే లోపల చెప్పలేని అవాంతరాలు. వాడుకనిపిస్తాడని కొండంత ఆశతో యింటికొచ్చాను. క్రూరఖర్మం యిలా వేధిస్తోంది. ఇప్పుడేమిటి చెయ్యటం?

చై:- ఆగు! నేవెళ్లి విడిపించుకు వస్తాను

శ్రీ:- ఆ, నేనూవస్తా?

చై:- మళ్ళీ నువ్వెందుకూ? నేవెళ్ళొస్తాగా. వుండు.

(వెళతాడు)

స:- బాబుగారు భోజనానికి లెగండి వారొచ్చేప్పటికి పొద్దెక్కుద్ది.

శ్రీ:- నాభోజనానికేం తొందరలే. అందరం కలిసే భోంచేస్తాం కాసిని మంచినీళ్లు తెచ్చిపెట్టు- రాధా

(రాధ వెళ్ళగా అటేచూస్తూ:-)

పాపం. అన్యాయమైపోయింది. యీామచ్చ తుడువటాన్కి- ఏంచెయ్యాలో నాకర్థంకావటంలేదు.

[లోపల: కేకలు "తన్నండి దున్నపోతును"
"తొయ్యండి లోపలికి." "20 ఏళ్ళున్నయో లేదో
వళ్ళు పొగరెక్కింది."]

స:- ఏంటండది. (సర్వయ్య బయటికి వెళతాడు.)
[బాబు(1) ని ఇద్దరు మనుష్యులు, సర్వయ్య పట్టుకుని
లోపలికి లాక్కొస్తారు.]

స:- అయ్యగారోయ్, అబ్బాయిగారు దయచేశారు. భోజ
నాన్కి లెగండి. మీరు పొండొ్రి. వీడిసంగతి నేపడ్తాను.
(వాళ్లువెళ్లారు శ్రీనివాసం బాబు (1) దగ్గరకుపోయి.)

శ్రీ:- ఎవరునువ్వు?

స:- యీడాలండి. హైదరాబాదులో దొరింటో నేనువంట
చేశేప్పుడు నాచేతికాడ కుర్రోడండీ. యియ్యాళ
యీడూ దొరయ్యాడు. తస్సగొయ్యా! పారిపోదామనే
వూరినిండా మన మణుసులు తిరగతావుంటే ఏడకి
పారిపోదామనో.

శ్రీ:- ఎందుకు చేశావబ్బాయ్- యీపాడుపని?

స:- ఎందుకనా! కొడుగ్గా చలామణీ అయిపోదామని.

శ్రీ:- ఏం? అంతేనా?

బా(1):- ఆ.

స:- (ఎక్కిరిస్తూ) 'ఆ' ఆట. మరి అసలారొస్తే ఏమేడుద్దా
మనుకున్నా?

శ్రీ:- అది అంత తేలిక పనే అనుకున్నావా?

బా(1):- తేలిక కేముంది. ఈ గోలవల్లగాని లేకపోతే ఆయనే నకిలీ- నేనే అసలూ అంటే నమ్మేనిదెవరు. నే నసలు ఆయన్ని లేకుండా చేద్దామనే అనుకున్నా.

స:- }
శ్రీ:- } ఆ.

బాబు(1):- అంతా నాతొందరవల్లే పాడయింది.

స:- బాగా అయింది. పాడయిందేం, పొడిచేవాడు లేక అరేయ్. నేను నీగురువుని. నేచెయ్యాసి పాడుపని లేదు. ఏంచేసినా ఏంకూసినా నమ్మినవాడి నోట్లో మన్ను పొయ్య లేమురా.

శ్రీ:- మావాడి సంగతి ఎలా తెల్సు- అసలు?

బాబు(1):- నాకంతా తెల్సు. నేను అనాధాశ్రమంలో పని చేసేవాణ్ణి. మీ అబ్బాయి పూర్వోత్తరం తెల్సుగోవాలని ఆశ్రమం అధికార్ల ఆత్రం; మీకుత్తరం రాయటం అంతా తెల్సు.

స:- కాబట్టి శానారోజుల్నించే ప్లానేడిశావన్న మాట. పద- పదండి అప్పగిద్దాం పోలీసుల్కి- (లాగబోతాడు)

శ్రీ:- ఆగు సర్వయ్యా

స:- ఆ; చెప్పండి, పోలీసుల్కి- అప్పజెప్పుదామా? మనమే కర్రుకాల్చి వాతలేసి వూరిమీద వదుల్దామా?

శ్రీ:- వద్దు. వప్పు చెప్పావద్దు. వాతలూవద్దు. వదిలేద్దాం.

స:- వదిలేద్దాం!! ఎందుకూ. మరో పేరుతో మరో యింట్లో జొరపట్టానికా!

శ్రీ:- ఇంకా బుద్ధి రాలేదంటావా?

స:- మీారూరుకోండి బాబుగారూ. వీడిసంగతి మాకొదలండి నేనూ మనో ఛ్భ్యాకల్సి యీాడి మక్కలిరకొట్టడతాం.

శ్రీ:- (కోపంగా గట్టిగా) సర్వయ్యా.

స:- అయితే వీడి పాడుపన్లకి వదిలెయ్యడమే!

శ్రీ:- పోనీ! వాడి పాపాన వాడే పోతాడు.

స:- అదే అలుసు. అబ్బాయిగోర్ని చంపాలని చూశాడే- యీాడు! యీాణ్ణా వదలటం!

శ్రీ:- వెళ్ళబ్బాయి. వెళ్లు; ఇట్లాంటి పనులిక చెయ్యకు. పో

స:- పోనీ- ఆడబ్బన్నా తీసుకోండి.

శ్రీ:- పోనీ. అదీ తీసుకుపోనీ. మనకు కనపడకుండా పోతే అదేచాలు. (బాబువెళ్తాడు.)

(రాధ మంచినీళ్ళతో ప్రవేశించి.)

రాధ:- వదిలేశారు....దయతలచి ... మంచివారు కాబట్టి. మంచిగా వుండటం నాకూాయిష్టమే. కాని అల్లరిపాలైన అమాయకురాల్ని- నేను. నేను క్షమించలేదు.

శ్రీ:- నేనూ వాణ్ణి క్షమించలేను. నిన్నుచూస్తూ, అసలు క్షమించలేను. కాని నేనింకా మాఅబ్బాయి ఎల్లా గుంటాడో చూడనేలేదు. నాకొడుకనే దృష్టితో వాణ్ణే మొదట చూశాను. ఇప్పుడెంతకాదనుకున్నా ఇంకా వాడు "మావాడే" అనిపిస్తుంది - యీ మనసులో. నువ్వు నన్ను తిట్టుకుంటావేమొ. కాని ఏంచెయ్యను. హృదయంలో ప్రేమ తడిఆరలేదు. రాధా (దగ్గరకెళ్ళి) బాధపడకు. నీపెళ్ళి నేచేస్తాను.

(చైతన్యం వస్తాడు.)

చై:- వెధవ పోలీసులు! అనవసరమైన వాళ్ళని పట్టుకు వదలరు! అసలువాళ్లు రోడ్డుమీద అట్లా తిరుగుతుంటే వూరుకుంటారు.

శ్రీ:- మావాడేడీ?

చై:- ఆవేషపు వెధవ రోడ్డుమీద విచ్చలవిడిగా తిరుగుతున్నాడు.

స:- వాణ్ణిక్కడికి మనోళ్లు పట్టుకొచ్చారు బాబూ, అయ్యగారే ... వదిలేశారు.

చై:- అదేమిటి శ్రీనివాసం?

శ్రీ:- అదిసర్లే, మావాడి సంగతేమయింది?

చై:- వదలరట!!

శ్రీ:- వదలరూ!... ఏం?

చై:- వాళ్ళకి నమ్మకం చాలదట.

శ్రీ:- అయ్యో రామా! అదేమిటి?

చై:- ఏమి టేమిటి! నేరస్థుణ్ణి మన మేవదిలేసి- వాళ్ళ చేతిలో వున్న వాణ్ణి నేరస్థుడు కాదంటే ఎవరు నమ్ముతారు. నిన్నొదలటమే ఆ ఇన్‌స్పెక్టర్‌కి యిష్టంలేదు.

శ్రీ:- ఇప్పుడేంచేద్దాం? ఎట్లామరి?

చై:- ఏదోచూద్దాం కానీ...

శ్రీ:- ఏం కానీ? ఒంటిగంటయింది, అన్నం వేళదాటింది, ఆ జైల్లో తిండీతిప్పలూ సరిగ్గావుంటాయా ఏమన్నా నా, ఎట్లా...

చై:- 15 ఏళ్ళనుంచీ "ఆతిండీ తిప్పలూ" సంగతి ఆలోచించా యీవక్కపూటలో యిదవుతావ్? నేనవన్నీ ఏర్పాటు చేసేవచ్చాన్లే. బెంగవడకు. నువ్వుతిండి తిన్నావా

శ్రీ:- నాతిండికేం తొందరలే? ... యింతకూ...?

చై:- (నవ్వుతూ) సరే, నాసంగతి నీకసలేపట్టదు,

శ్రీ:- ఆ మర్చిపోయా! మీరందరూ భోంచెయ్యండి.

[ఇన్‌స్పెక్టర్ వస్తాడు]

చై:- ఏమండీ యిట్లావచ్చారు?

ఇన:- రావద్దుటండీ యీగల్లంతంతా మాకు పనితక్కువ యిందనేగా. ఇట్లారా అమ్మాయి- Statement యివ్వాలి.

చై:- ఇస్తుంది కానీ మాకీకేసు వదిలేద్దామనేవుంది.

ఏం, సరేనా?

స- వదిలేద్దామండి. వదిలేద్దాం.

ఇన:- వదిలేసుకోండి- కోర్టులో. నాపనికి అడ్డంరాకండి. కేసు పెట్టటమే మీయిష్టం. తీసెయ్యటం మీయిష్టంగాదు. మాపనిమాది. తర్వాత కోర్టుయిష్టం. ఆ ఇట్లారా అమ్మా ఏంజరిగిందో, చెప్పు.

రా:- ఏంజరగలేదు.

ఇన:- నీమీదకు ఎవరోవచ్చారే, అతనెవరు?

రా:- తెలియదు.

ఇన:- తెలియదూ? వీరబ్బాయేగా? వీరబ్బాయి తెలియదూ?

రా:- వీరి అబ్బాయికాదు.

ఇన:- అదీ నిజమేటలే. ఏదో గొడవవిన్నాను. పోన్లే ఎవరో వకరు. ఇక్కడి కెందుకు వచ్చాడు?

రా:- నే పిలిస్తే వచ్చాడు.

(తెల్లబోయి "మాటరాక ఆగి" తెప్పరిల్లి)

ఇన:- ఆ!!! ఊ, ఎక్కడుంటే పిలిచావ్?

రా:- రోడ్డునపోతుంటే

ఇ:- రోడ్డున పోతుంటే పిలిచావా?

రా:- అవును.

ఇన:- అబ్బే! అలాచెప్పగూడదు. కేసు బలం పోతుంది.

రా:- కాని...వున్న సంగతది.

ఇన:- అయితే అతను రావటం నీకిష్టమేనా?

రా:- ఆ.

ఇన:- ఊఁ... వచ్చినతర్వాత ఏమయిందో చెప్పు.

రా:- ఏమీ. కాలేదు.

ఇన:- ఏదీ???

రా:- నా కయిష్టమయిందేదీ కాలేదు.

ఇన:- అయితే కేసేది?

చై:- ఏదీ?

ఇన:- మరి యీ సర్వయ్య యింతగోలచేశాడు.

రా:- నాకిష్టమేనని తెలియక చేశాడు.

ఇన:- మరికోర్టులో అడిగినా యిల్లాగే చెప్తానా?

రా:- ఆ.

ఇన:- అయితే లాభమేమిటి?

చై:- లాభంలేదు.

ఇన:- ఇంకెందుకూ యీ కేసు...?

చై:- అబ్బే! ఎందుకూ?

ఇన:- (విసుక్కుంటూ గట్టిగా) ఆగండేమిటు.

చై:- అల్లాగే.

ఇన:- ఊ! బాగానేవుంది. అమ్మాయిని బాగా తయారు చేశారే! సరేలెండి నేనూ కేసు వదులుకుంటాను. ముద్దాయిని వదిలేస్తాం.

చై:- అంతా మీాయిష్టం.

ఇన:- వస్తాను.... రా, సర్యయ్యా నీసంగతి ఆలోచిద్దాం

స:- నా సంగతేంటండోయ్.

ఇన:- ఆ. రా: తప్పుడు కేసు పెట్టినందుకు వూరికే పోతుం దనుకున్నావా.

స:- ఇదేంటండోయ్. ఉరుము వురిమి నక్క-మీాదపడ్డట్టు. (ఒకపోలీసు వస్తాడు. తొందర తొందరగా రావటంవల్ల మాట తడబడుతూ మాట్లాడతాడు)

పో:- మిమ్మల్ని రమ్మంటున్నారండి.

ఇన:- ఎవరూ?

పో:- స- స- స. సర్కి-ల్‌గారు. మిమ్మల్నీ వీరినీ. వీరినీ (శ్రీనివాసం చైతన్యంని చూపిస్తూ) అర్జంటుగా ర- ర. రమ్మన్నారు.

ఇన:- ఎందుకూ?

పో:- ఏమోనండి. "వీ వీరి అబ్బాయిని నేనూ" జైల్లో పెట్టి

నాయన కాదూ. అంటూ ఎవరో వచ్చాడు. ఈ తికమక తెలియక "అందర్నీ కేకేసుకురావోయ్" అన్నారు.

ఇ:– మళ్ళీ యిదేమిటి

పో:– ఏమోనండి

ఇ:– ఏమోనంటావేం? నువ్వు విన లే?

పో:– వి వి. విన్నాగానీ అర్థంకాలేదండి.

ఇన:– ఏమిటో గోల– పదండిసార్.

స:– (చేతులునలుపుకుంటూ) నేనక్కర్లేదుగదండీ.

ఇన:– నువ్వా? వద్దులే... మీరందరూచాలరూ. పదండిసార్ (అందరూ వెళ్తారు)

స:– రాధా

రా:– (పలకదు.)

స:– రాధా?

రా:– ఎందుకూ.

స:– నువ్వు పుణ్యంచేసుకు పుట్టావే

రా:– ఆ. కనిపిస్తూనేవుంది.

స:– సరేగాని, నీకు కొత్త చీరకట్టబెట్టారుగా. ఆ పాతయ్యి మీ చెల్లెలికివ్వు

రా:– పాతయి చెల్లెల్కి యివ్వాలా. చెల్లెలు. మాలావు చెల్లెలు.

స:- అట్లా అంటావేంశే. అది నీచెల్లెలు గాదూ?

రా:- అది నా చెల్లెలుగాదూ. నేనప్పనీకాదు.

స:- అదేంటే? నాకడుపున పుట్టింది నీకు చెల్లెలుగాదూ

రా:- ఆచెల్లెలే. వుంచుకున్న ప్రతిదానికీ పుట్టినదల్లా నాకు చెల్లెలవుతుందే!

స:- చెల్లెలవదూ! ఏమొ నాకు మతిమరపు జాస్తే గాని మీ మీఅమ్మనిమాత్రం నేను పెళ్ళెప్పుడు చేసుకున్నానూ?

రా:- ఛా వూరుకో- మాట్లాడతావ్. సిగ్గన్నా లేకుండా

స:- సిగ్గు. సిగ్గు ప్రపంచాన్నిచూశి భయపడేవాళ్ళకి- మన కెందుకే సిగ్గు ఎగ్గూ. మనం ప్రపంచములో సావలేక బ్రతుకుతాం. బ్రతికి కష్టపడలేక ఎల్లాగో అల్లా సుఖ పడతాం సుఖపట్టానికి ఎల్లా వీలైతే అల్లాచేస్తాం. సిగ్గు మనకికాదు. ప్రపంచంలో నీతి నియమాలతో పేరూ ప్రతిష్టలూ తెచ్చుకోని- గొప్పోళ్ళం కావాలనుకొనే వోరికి. మనకెందుకే సిగ్గూ, రోజంతా మోజుగా గడ చేసి నిద్రపోవటమే మనకు కావల్సింది. ఏమోనబ్బా మీఅమ్మ ఎప్పుడూ యిలాగే అనేది

రా:- ఛీ! నీమాటలు మా అమ్మకు కట్టబెటతావేం?

స:- నిజం చెప్పనా? నేనూ కొత్తగా మీసాలొచ్చే రోజు ల్లో ఓమిల్లులో కిలీనరుగా నెలకి 50 రూ॥లు సంపాదిం చుకొనేవాడిని. అప్పుడే మీఅమ్మతో మాటలు కలి

శాయి. అది నాకంటే రెండేళ్లు పెద్దేలే. దానిమూలానే నాపని వూడింది. వూళ్లమీదపడి ఎల్లాగోఅల్లా పదేళ్లు గడిపాం. బెజవాడలో నువ్వు పుట్టావ్. హైదరాబాదులో మీఅమ్మ చచ్చిపోయింది. అది చచ్చిపోతూ సేతిలో సెయ్యి వేయించుకొని వెంటనే పెళ్లిచేసుకోమంది,

రా:- అయితే, మాఅమ్మకూడా వకలేచివచ్చిన మనిసా!!

స:- ఆc, నాబోటి ఎదవతో వచ్చిందిగనక అదివకలేచి వచ్చిన మనిషి! అదేకాస్త గొప్పోడితో లేచొస్తే 'పేమ' అనేవోళ్ళు- పాటలురాసేవోళ్ళు. ఆపాటలు యీనాటికి నువ్వుపాడే చానివి.

రా:- చాలు. వూరుకో, మాఅమ్మని కూడా పాడుచేశి...

స:- ఏమో. ఎవరు ఎవర్ని పాడుచేశామో- అది బ్రితికుండగా ఎవ్వరం ఆలోచించుకోలే. అది చచ్చిపోయిన తర్వాత నన్నే అది ఊబిలోదింపిపోయిందని భాధపడ్డా కాదూమరి, సచ్చి అది సుకపడిందంటావా? బ్రితికి నే సుక పడ్డానంటావా?

రా:- ఏమో ఏదైతేనాకేం. నాఎముకలు కొరుక్కుతింటు నావ్ రోజూ.

స:- నిజమే; నేకాదంటలే. నీబట్టలూ నీడబ్బూ నేలాక్కుని. నీపిన్ని కూతురికిస్తున్నా. ఎందుకూ? ఇంట్లోకి రాంగానే మనసు హాయిగా వుండేందుకు. అల్లాచేస్తేగాని నాకు

తనమీాద మనసుంది అనుకోను ఆపాడుముండ మీాపిన్ని.
అందుకనే మనసులో ఏంభాధపడ్డా యీా ఖరీదిచ్చి యీా
సుకాన్ని కొనుక్కుంటున్నా

ఏంచెయ్యాను? సుకపడాలని ప్రిపంచంలో అందరికీ
వుంటుంది- నీతండ్రికీవుంది. నేచెప్తా యిను రాధా సుకం
మనం తెచ్చుకుంటే వచ్చేదిగాని దానంతట అదేరాదు.
సుకపట్టం-కష్టం కష్టపట్టం-తేలిక. అయినాసరే. ఏం
చేసైనాసరే మనం సుకమేపడాలి.

రాధ:- ఏమిటీ వాగుడు?

స:- ఇదివాగుడుగాదే- కూతురికిచేశే వుపదేశం. వింటే
బాగుపడ్తావ్.

రాధ:- చాలే! నాబాగుకోరే నువ్వుచేశేవింతా. నాకేదన్నా
ఆశవుంటే అది నిరాశచేశావ్. నాతల్లి వక లేచి
వచ్చిన మనిషి! నాతండ్రి వక తిరుగుబోతు! నాబ్రతు
కివ్వాళ యిల్లాఅల్లరయింది. ఇంకా యీాజన్మకి సుఖంట,
అవకాశంట, వస్తుందట. ఛీ! ఛీ!

స:- బ్రతకటం బాధే- సేతకానోళ్ళకి. కాని బ్రతకటం
నేర్చుకోవాలి రాధా, నేర్చుకోవాలి.

(బాబు (2) వస్తాడు.)

బాబు:- మానాన్నగారేరీ, లోపలున్నారా? లోపలా?

(సరాసరి లోపలి కెళతాడు.)

స:- అబ్బాయిగోర్ని వదిలేశారు కావాల. అయ్యగోరు రాలేదేం యింకా.

రా:- మళ్ళీ వారికి ... ఏం ...జరగలేదుగదా.

(బాబు (2) తిరిగొచ్చి)

బాబు(2) ఏరీ? మానాన్నగారుయింట్లోలేరే ఎక్కడికెళ్లారూ?

స:- టేషన్కే వచ్చారుగా

బాబు (2) Station కా? ఎందుకు?

స:- ఇనస్పెట్టర్ గారు పిలిపించారు. మీకు కనిపించలే.

బాబు 2:- లే. ఒక పోలీసువచ్చి "తలుపుతీసి" వదిలేశార న్నాడు. నే పరుగుత్తుకువచ్చి జట్కాఎక్కా. అరే. జట్కావాడికి డబ్బులివ్వనేలేదు. ఇచ్చొస్తా నాగు. (బయటికి వెళ్తాడు.)

స:- ఎంత తొందరో!

రా:- అంత ఆలస్యం. (బాబు (2) తిరిగొస్తాడు)

బాబు 2:- ఇదివిన్నారా. నాపేరుపెట్టుకు వచ్చినవాడు ఎవరో కాదు. మా Hostel లో వాడే. వెధవ ఎంతో నమ్మ కస్తుడిలాగ కనిపించేవాడు. వాడొచ్చి తనంతట తనే పట్టుబడ్డాట!! .

రా:- వెధవ.

:- సాఫీగా నడిచేదాన్ని సకల తిప్పలూ పెట్టాడు.

బాబు 2:_ నాడిప్పటికీ తనే అసలు కొడుకునని వాదిస్తున్నాట్ట
ఆ Police అన్నాడు.

స:_ మీారు భోంచేశారా?

బాబు 2:_ అహా, వాళ్ళేవో తెచ్చి యిచ్చారుగాని_ తినలే'

స: అయితే భోంచెయ్యండి మీారు.

బాబు 2:_ భోజనానికేం తొందరలే, వాళ్ళనికూడా రానీ

స:_ లెగండిబాబూ, వాళ్ళందరూ వచ్చేలోగా చాలా పొద్దవుతుంది. లెగండి. యీాలోగా స్తానమన్నా చేద్దురుగాని, రాధా_ అయ్యగారికి నీళ్ళుతోడు.

బాబు 2:_ ఊఁ! సరే_కానీ (ఇద్దరూ లోపలికి వెళతారు.)
(సర్వయ్య నవ్వుతూ ఆ పేచూస్తుండగా బయటనుంచి చైతన్యం వస్తాడు.)

స:_ అయ్యగోరేరండి.

చై:_ వస్తున్నారు. అబ్బాయిఏడీ.

స:_ స్తానాని కెళ్ళారు

చై:_ సర్వయ్యా, అబ్బాయి ఎట్లాంటివాడు?

స:_ అబ్బాయికేమండి!

చై:_ బుద్ధిమంతుడేనా?

స:_ అనుమానం ఎందుకండీ!

చై:- ఊఁ, మరేం లేదు. మన అమ్మాయిని అబ్బాయికి యిద్దామని- అనుకున్నాం లే

స:- ఎల్లాగా?

చై:- సంబంధం బాగుంటుందంటావా?

స:- బాగోకేమండి, చిలకా గోరంకల్లాగుంటారు.

చై:- ఆ! అయితే మా అమ్మాయి 'చిలక' లాగుంటుందంటావా.

స:- అహా. చిలకలా ఎల్లా వుంటుందండీ? నలుపుకాదూ? గోరెంకలాగుంటుంది. (నవ్వుతారు)

బాబు 2 - (వచ్చి) మానాన్న ఏడండీ.

స:- మీరు స్నానానికి వెళ్ళలే?

బాబు 2:- లే. వీరిమాటలువిని వచ్చేశా. మీరు Station లోనే వున్నారటగా,

చై:- ఆ, వున్నాం నువ్వింటికెళ్ళావని చెప్పారు. మేమూ బయలుదేరి వస్తున్నాం. దోవలో రోడ్డుమీద వక కారు స్పీడుగా ఎదురువచ్చింది కాస్త యిటు తప్పుకున్నాం. యింతలో వెనకనుంచి మరోకారు... వచ్చీ

బాబు:- ఆ కారు...వచ్చి...

చై:- మావెనగ్గా వచ్చేసి...ఆగింది.

బాబు:- అయితే...

చై:- ఆకారు మమ్మల్ని చూసే ఆగిందిలే. దాంట్లోంచి మీ

నాన్న స్నేహితుడొకడు దిగి, అర్జంటుగామాట్లాడా
లని బలవంతంగా లాక్కెళ్లాడు- మీనాన్నని. కాసే
పటికి వస్తాడు. నువ్వెళ్ళి స్నానంచెయ్యి...పో...

బాబు:- సరే. (2) (లోపలికి వెళతాడు.)

చై:- సర్వయ్యా! మాట; శ్రీనివాసం యిప్పుడే వస్తున్నాడు.
నావెనకే వచ్చాడులే. కాస్త నాటకం ఆడదాం.
మాట. (చెవులోఏదో చెప్తాడు.)

స:- అబ్బే. ఎందుకండీ.

చై:- నువ్వూరుకో. నేచెప్తాగా.

(శ్రీనివాసం వస్తాడు.)

శ్రీ:- ఆ Shop దగ్గర నన్నుండమని నువ్వొచ్చేశావేం?

చై:- (నవ్వి) నువ్వువుంటావనుకోలే.

శ్రీ:- మరిమావాడేడీ?

చై:- మీవాడా,...రాలే.

స:- అహా; వచ్చినట్టుండారండీ.

చై:- ఏహా! రాందే. రాలే అదిసరే శ్రీనివాసం మాట
వక్క నిమిషం యిల్రాకూర్చో. ఆ, మా అమ్మాయిని
చేసుకోవడంసంగతేమంటావ్?

శ్రీ:- స్టేషన్నుంచి బయలుదేరినవాడు యింటికిరాక
ఏమయ్యాడంటావ్?

చై:- దోవలోవుండి వుంటాడు. మరి... మీవాడికి మాపిల్ల నచ్చుతుందా కాస్త నలుపుగా?

శ్రీ:- స్టేషన్‌నుంచి యింటికి రావటానికి యింతసేపెందుకు?

చై:- కుర్రాడుగాదూ! దోవలో ఎక్కడన్నా సిగరెట్ కాల్చుకోడానికి ఆగాడేమోలే.

శ్రీ:- మావాడు సిగరెట్లు కాలుస్తాడంటావా!

చై:- ఏమో. కుర్రతనం. యింతకూ పెళ్ళిసంగతి ఏమంటావ్?

శ్రీ:- ఏదీవాణ్ణిరానీ... దోవతప్పాడేమో- అందాకా వెళ్ళి చూసిరానా- ఏమిటి?

స:- లోపలున్నట్టున్నారు. ఇందాకేదోమాట వినిపించింది

శ్రీ:- ఆ. లోపలున్నాడా (లోపలికెళ్ళొచ్చి) లేడే...

స:- లేరూ ... ఆవెనకగదిలో?

శ్రీ:- ఆ. (మళ్ళీలోపలికెళ్ళి తిరిగొచ్చి) ఎక్కడాలేడే. ఝాలేదు; వాడూలేడూ.

స:- దొడ్లో?

చై:- అయితేరాలేదన్నమాటే

శ్రీ:- రాక ఏమవుతాడూ?

చై:- ఆగవయ్యా; నామాట ... కాస్త విను.

శ్రీ:- మీ ఏమ్మాయిపెళ్ళిసంగతి తర్వాత చూద్దాంలే ఆగు' (బయటికి వెళ్తాడు')

స:- ఎందుకండి అనవసరంగా ఆయన్ని ఆడిస్తారు?

చై:- ఉత్త తొందరమనిషి.

(రాధ వస్తుంది.)

రా:- ఏరివారు?

స:- ఎవరు?

రా:- బాబుగారే.

చై:- బయటికి వెళ్ళారు. అబ్బాయిఏడీ?

రా:- బాబుగారొచ్చినట్టున్నారని నేననేసరికి గబగబా వస్తున్నారు. (పైజమా షర్టు బనీను వేసుకొని బాబు 2 వస్తాడు)

బాబు 2:- ఏరండీ?

చై:- మీనాన్నేనా? నీకో పెళ్ళిసంబంధం కుదుర్చుకు రావటానికి వెళ్ళారు.

బాబు(2):- ఏమంటారూ?

చై:- ఏమంటారేమిటయ్యా! ఎగిరి గంతెయ్యక - పెళ్ళి!- పెళ్లి అంటే ఎరగవ్?

బాబు (2):- వేళాకోళం ఎందుకండి. ఆయనింకా రాలే?

చై:- వస్తాడు. తొందరగానే వస్తాడు. నువ్వెళ్ళి కాస్త తల దువ్వుకురా. వెళ్లు యింతలో ఆయనా వస్తాడు. (నిరాశగా కురచివాడెళ్తాడు- లోపలికి.)

స:- పాపం!

(శ్రీనివాసం బయటనుంచి వచ్చి.)

శ్రీ:- లేదటయ్యా అబ్బాయి యింటి కిందాకే వచ్చాట్ట- ఆకొట్టువాడంటున్నాడు.

చై:- అయితే యింట్లోనే వున్నాడన్నమాట!

శ్రీ:- ఆ. యింట్లోనేవుండి వుండాలి.

చై:- అయితే ఏపెట్టెలోనన్నా దాక్కున్నాడేమొ చూడూ

శ్రీ:- ఏమొ; కుర్రివెధవ ...చూసి వస్తానాగు
(లోపలికి పోబోగా ఎదురుకుర్రివాడొస్తాడు, ఇద్దరూ ఆయనేనా అనిపరిశ్నార్థకంగా కళ్ళతో చైతన్యాన్ని అడుగుతారు. సంతోషం ఎక్కువవుతుంది- యిద్దరిలో చైతన్యం తలవూపుతాడు. ఇద్దరూ సంతోషంతో. కౌగలించుకుంటారు సంతోషంలో కళ్ళనీళ్ళు తిరిగాయి శ్రీనివాసానికి)

శ్రీ:- క్షమించుబాబూ నీనాయన యింతవరకూ బ్రతికివుండీ చచ్చినవారితో సమానమయ్యాడు.

బాబు2:- నాన్నా.

శ్రీ:- బాబూ.

బాబు2:- నాన్నా.

శ్రీ:- నాన్న. నాన్న ఈ మామూలుమాటలో యింత తియ్యదనం ఎక్కణ్ణించివచ్చింది బాబూ!

బాబు2:- నాన్నా.

శ్రీ:- కాని నీ మొహం నాకు కొత్తగా కన్పించటం లేదు. ఎక్కడో నిన్ను చూసినట్టేవుంది. ఎక్కడో చూశాను.

బా(2):- ఆ... అవును... రైల్లో చూశావ్.

శ్రీ:- ఆ రైల్లో!

బాబు(2):- రైల్లో -మేం Excursion వెళ్తున్నాం. ఆపెట్టె లోనే నువ్వూ ఎక్కావ్. నేజరిగి నీకు చోటిచ్చాను. ఇద్దరం బెజవాడ దాకా కల్సివెళ్ళాం.

శ్రీ:- కల్సివెళ్ళాం- బెజవాడదాకా. రెండుగంటలు నీ ప్రక్కనే కూర్చుని నీతో మాట్లాడాను. కాని గుర్తు పట్టలేను. ఖర్మం

బాబు:- నాకు జ్ఞాపకంవుంది. నన్నూ నాస్నేహితుల్ని చూస్తూ ఏదోపరధ్యానంలో మునిగినట్లు కనిపించావ్. నీకంటివెంట కన్నీటిబొట్టొకటి జారిపడింది. నా స్నేహితులందరూ తెల్లబోయారు! తల్లి తండ్రుల్ని ఎరగని నాహృదయంలో ఏదో మెరిసింది. అప్పుడను న్నాను. నాప్రక్కన పుత్రుల్లేని పితృహృదయం ఏకటి పరితపిస్తున్నదని.

శ్రీ:- చాలు. చాలు బాబూ. చాలు. ఇగిరిపోయిన కన్నీళ్లు ఉబికివచ్చి ఎండిపోయిన హృదయం నిండిపోయింది, ఇకచాలు. ఈసంతోషం- ఈసంతోషం కలకాలంనిలిచి వుంటే అదేచాలు. నాతోనువ్వుంటే అంతేచాలు.

చై:- ఇక తండ్రీకొడుకులు మమ్మల్ని బొత్తిగా మర్చి పోయారు.

శ్రీ:- ఆ... మర్చిపోయా, నీభోజనం సంగతేగా! రాధా అందరికీ వడ్డించు. సర్వయ్యా నువ్వుకూడా...

స:- వద్దులెండి. నేపోతా. ఇంటికాడ ఆళ్లు తిన్నారో- పడుకున్నారో.

శ్రీ:- వాళ్ళసంగతి నాదగ్గరెత్తకు.

స:- వాళ్ళసంగతి మీదగ్గరెత్తక ఎట్టా బాబూ? మీపిల్లాడు మీకెట్టాగో నాపిల్లలు నాకట్టాగేగా

శ్రీ:- (ఆలోచించి) అవును. అంతేగా. ఇంద- యీరెండూ తీసుకో... (పర్సుచూసి) అరే, చిల్లరలేదే.

స - పోనీ నోటే యిప్పించండి.

శ్రీ:- ఊఁ, తీసుకో, కాని భోజనంచేసి మరీ వెళ్లు.

చై:- ఇకయితే నాసంగతేంచేశావ్?

శ్రీ:- ఏది.

చై:- మా అమ్మాయిని చేసుకోవటం-

శ్రీ:- ఏదా. భోజనంచేసి మాట్లాడదాంలే.

చై:- ఎంతసేపు మాట్లాడాలీ....

శ్రీ:- చైతన్యం, స్నేహితుణ్ణి బాధించటం తెలిసా? క్షమించటం తెలిసా?

చై:- రెండూ తేలికే- తల్చుకుంటే

శ్రీ:- అయితే ఇందులో నీకేది యిష్టం?

చై:- క్షమించటమే

శ్రీ:- అయితే నన్ను క్షమించు.

చై:- అంటే? నాకర్థమయ్యేటట్లు చెప్పు.

శ్రీ:- మీ అమ్మాయిని మావాడికి చేసుకోం,

చై:- ఏం?

స:- గోరెంకలాగుంటుందని.

శ్రీ:- కాదు.

చై:- రాధని వాడికిచ్చిచెయ్యాలి.

స } రాధనా!
చై } రాధనా!!
రా } నన్నా!!!

శ్రీ:- ఆ, రాధను. 8 ఏళ్లనుంచీ నాకు అదే కొడుకూ, అదే కూతురూ. యీయింట్లో దీపం పెట్టి యీ జీవితాన్ని సాకిన రాధను నాకోడలుగా చేసుకోవడం బాగుండదూ? ఏం చైతన్యం? లేకపోతే దాని జీవితం గోతిలో దిగమారిపోదూ?

చై:- శ్రీనివాసం నీసంకల్పాని కడ్డంరాను. ఇదినేనే నీకు చెప్పి, నీచేత చేయించాల్సింది. అది నాకెందుకు తట్టలేదా అని విచారిస్తున్నాను.

రాధ:- వద్దు, వద్దు, విచారించకండి. మీఅమ్మాయినే యిచ్చి చేయండి.

చై:- ఏం?

రాధ:-ఏమని అడుగుతున్నారా?అంతా తెల్సినవారేగామీరు

శ్రీ:- నేనంతాఆలోచించా, రాధా, ఆలోచించిచేసినపనేయిది.

రా:- కాదు, మీకు తెలియదు, మీకు తెల్సినవికాక తెలియనివి చాలావున్నై.

బాబు2:- తెలియనివి తెలియకుండానే వుండనియ్యి. తెల్సిన వాటిని తెల్సుకుని, నేను నిర్ణయానిక్కివచ్చాను, రాధా! నిన్ను పెళ్లిచేసుకుంటాను. నీమీదవున్న "వాడు" మా పెయ్యటానిక్కి కాదు, నీ అందం చందం చూశికాదు. కాని అంతకంటె ఎక్కువే ఆలోచించి, నిన్నే పెళ్లి చేసుకుంటాను.

రా:- వద్దు, మీరెంతో మంచివారు. మంచితనం చూపించుకోటానిక్కి మీరెంతైనా త్యాగం చేస్తారు, కాని క్షమించండి, యీ ప్రియత్నం ఆపండి

బాబు – ఎందుకు?

చై – ఎందుకు రాధా?

శ్రీ – ఎందుకు రాధా?

రా:- నేను మీకు తగను, మీఅబ్బాయికిగాని, మీ కుటుంబానిక్కిగాని, మీ అంతస్థుకిగాని, నేను తగను, మీకు

తెలియదు- నా తల్లివక లేచివచ్చిన మనిషి,

చై:- ఏమిటీ!

రా:- కలుషితమైంది నాతల్లి, నావంశం, మీ వంశాన్ని కలుషితం చెయ్యటం నాచేతగానిపని. నేనిక్కడ వక దాసిని, దాసిగానే నన్ను బ్రతకనివ్వండి.

చై:- నిజమేనా సర్వయ్యా?

స:- నిజమేనండీ- నాసుఖం, నాసంతానానికి సంతాప మౌతుందని నేనెప్పుడూ అనుకోలేదండీ.

శ్రీ:- అనుకోవద్దు, మనకు కావల్సింది "మనసు మంచితనం" "వంశం వంకరలు" మనసును మలినం చెయ్యలేవు. మనకు కావల్సింది గుణంగాని, కులంగాదు. రాధా; నువ్వు వప్పుకోవాలి,

బాబు2:- రాధా ఇదిగో నాచెయ్యి, నీచేతికోసం కాచుకునుంది, కాచుకు నేవుంటుంది కలకాలం.

రాధ:- ఏమంటారూ!

బాబు2:- పెళ్ళిచేసుకుంటే నిన్నే చేసుకుంటా! అంతే నేననేది

రాధ:- కాని నేను మీచేతికి సరికాను, నాస్థానం అదికాదు నాస్థానంయిది- మీపాదాలు.

(కాళ్ళమీద వాల్తుంది.)

శ్రీ:- నాహృదయపూర్వకంగా కోరతాను. ప్రార్థిస్తాను. యీచిరంజీవుల సౌశీల్యం శాశ్వతంకావాలని. చైతన్యం మీఅమ్మాయి రాధకు కల్యాణపు కుంకుమ దిద్దాలి. పిలుచుకురా మీవాళ్ళని... పిలుచుకురా సర్వయ్యా; మీవాళ్ళందర్నీ పిల్చుకురా. అందరికీయిక్కడే భోజనాలు. (అందరూ అన్నివైపులకీ వెళ్ళబోగా.) చైతన్యం నాజన్మకి ఫలితం దక్కింది. వాళ్ళిద్దరూ కాపురంచేస్తుంటే, కళ్ళారాచూస్తూ, నేనూ (గోడమీద Enlargement చూపిస్తాడు) వక బొమ్మలాగ కాలం గడుపుతాను. ప్రాణంవున్న ప్రతిమలాగ చూశిసంతోషిస్తాను. తండ్రిగా నాజీవితం తరించిందని తలుస్తాను.
(నిమ్మదిగా మధ్య Enlargement దగ్గరకొచ్చిచూస్తూ)

శ్రీ:- నిర్భాగ్యురాలా!!

(కంటినీటి బొట్టు క్రింద రాల్తుంది)

-: తెర :-

రామా ముద్రాక్షరశాల, బాపట్ల.

గంగాధరరావు నాటికా నాటకాలు:-

అచ్చయినవి:- తెలుగుకోపం. } 1-2-0
బంగారు సంకెళ్ళు. }

ప్రార్థన. } 1-4-0
డిటెక్టివ్. }

నాబాబు. 1-2-0

అచ్చులోనున్నవి:-

గుడ్డిలోకం.—

పెళ్ళిచూపులు.—

ప్రతిమూడు నెలలకూ వక పుస్తకం వెలువడుచున్నది గనక విశేషములను ఉత్తరం వ్రాసి తెలుసుకొనగలరు.

ఈ చిన్న నాటికాన్ని గురించి:-

విజయవాడ నవ్యకళామండలి వారిచేత, గుంటూరు సాహితీ ఆర్టు థియేటర్ వారిచేత, బాపట్ల ఎగ్రికల్చరల్ స్టూడెంటు క్లబ్ వారిచేత ఇది పలుమార్లు ప్రదర్శింప బడింది.

కళాపరిశత్ నాటికలను సమీక్షిస్తూ కృష్ణాపత్రికలో వెలిబుచ్చిన అభిప్రాయాలు

నాటికలన్నిటి లోనూ "నాబాబు" ఉత్తమంగావుంది. ఇది యీవరలో లలితకళా పరిషత్ ఆధ్వర్యాన ప్రదర్శింప బడ్డది. (బందరులో) ఈ నాటికలో చక్కనిశిల్పంవుంది, శిల్పానికితగ్గ రచనా సౌందర్యంవుంది. వస్తువులో ప్రయోజనంవుంది, వీటన్నిటికీతోడు పాత్రధారుల నటన ఉత్కృష్టంగావుంది.

"గుడ్డిలోకం ప్రదర్శనను విమర్శిస్తూ" 'నా బాబు' వక్యుల మనస్తత్వాన్ని చిత్రించే వినోదకరమైన యితివృత్తం "గుడ్డిలోకం" కరుణరస పూరితమైన ఒక మధ్యతరగతి కుటుంబ గాథ. కానిరెంటిలోనూ రచయిత అభ్యుదయ భావాలను బాహాటంగ ప్రకటిస్తాడు.

NA BA BU Price **1-2-0**

For copies.— Kalavani Bapatla. & Higgin Bothams